

Suomenkielinen laitos

Tiedonantoja ja ilmoituksia

Ilmoitusnumero

Sisältö

Sivu

I Tiedonantoja

Tuomioistuin

TUOMIOISTUIN

2004/C 59/01	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (viides jaosto) 7 päivänä tammikuuta 2004 yhdistetyissä asioissa C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, Aalborg Portland A/S ym. vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (Muutoksenhaku – Kilpailu – Sementtimarkkinat – EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohta (josta on tullut EY 81 artiklan 1 kohta) – Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivalta – Puolustautumisoikeudet – Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon – Yksi jatkuva kilpailusääntöjen rikkominen – Kilpailusääntöjen rikkomisesta vastuuseen joutuminen – Näyttö yleissopimukseen ja sen täytäntöönpanotoimenpiteisiin osallistumisesta – Sakko – Sakon suuruuden määrittäminen)	1
2004/C 59/02	Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 6 päivänä tammikuuta 2004 yhdistetyissä asioissa C-2/01 P ja C-3/01 P: Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (Muutoksenhaku – Kilpailu – Rinnakkaistuonti – EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohta (josta on tullut EY 81 artiklan 1 kohta) – Yritysten välisen sopimuksen käsite – Näyttö sopimuksen olemassaolosta – Farmaseuttisten tuotteiden markkinat)	2
2004/C 59/03	Yhteisöjen tuomioistuimen määräys 11 päivänä marraskuuta 2003 asiassa C-488/01 P: Jean Claude Martinez (Valitus – Euroopan parlamentin työjärjestyksen 29 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun ryhmän muodostamisilmoitus – Samansuuntaisten poliittisten kantojen puuttuminen – TDI ryhmän hajottaminen taannehtivin vaikutuksin – Valitus, joka on osittain jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, ja joka on osittain selvästi perusteeton)	2

<u>Ilmoitusnumero</u>	<u>Sisältö (jatkuu)</u>	<u>Sivu</u>
2004/C 59/04	Asia C-511/03: Hoge Raad der Nederlanden 5.12.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Staat der Nederlanden (Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij) vastaan 1. Ten Kate Holding Musselkanaal B.V., 2. Ten Kate Europrodukten B.V., 3. Ten Kate Produktie Maatschappij B.V.	3
2004/C 59/05	Asia C-515/03: Finanzgericht Hamburg 12.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH vastaan Hauptzollamt Hamburg-Jonas	3
2004/C 59/06	Asia C-516/03: Euroopan yhteisöjen komission 9.12.2003 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne	4
2004/C 59/07	Asia C-520/03: Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana 27.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa José Vicente Olosa vastaan Fondo de Garantía Salarial	4
2004/C 59/08	Asia C-521/03 P: Internationaler Hilfsfonds e.V:n 15.12.2003 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-372/02, Internationaler Hilfsfonds e.V. vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 15.10.2003 antamasta määräyksestä	5
2004/C 59/09	Asia C-523/03: Euroopan yhteisöjen komission 15.12.2003 BIOTRAST AE, Anonimi Etairia Anaptiksis Teknologion Aixmis -nimistä yritystä vastaan nostama kanne	6
2004/C 59/10	Asia C-524/03: Euroopan yhteisöjen komission 16.12.2003 G. & E. Gianniotis Etairia periorismenis Evthinis -nimistä yhtiötä, joka toimii aputoiminimellä Nosokomeio Agia Eleni, vastaan nostama kanne	6
2004/C 59/11	Asia C-525/03: Euroopan yhteisöjen komission 16.12.2003 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne	6
2004/C 59/12	Euroopan yhteisöjen komission 15.12.2003 Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan nostama kanne Asia C-527/03	7
2004/C 59/13	Asia C-528/03: Euroopan yhteisöjen komission 15.12.2003 Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	8
2004/C 59/14	Asia C-531/03: Euroopan yhteisöjen komission 18.12.2003 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne	8

<u>Ilmoitusnumero</u>	<u>Sisältö (jatkuu)</u>	<u>Sivu</u>
2004/C 59/15	Asia C-533/03: Euroopan yhteisöjen komission 19.12.2003 Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne	9
2004/C 59/16	Asia C-534/03: Euroopan yhteisöjen komission 15.12.2003 Belgian kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	10
2004/C 59/17	Asia C-537/03: Korkeimman oikeuden 19.12.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa, jossa asianosaisina ovat 1. Katja Candolin, 2. Jari-Antero Viljaniemi, 3. Veli-Matti Paananen, 4. Vahinkovakuutusosakeyhtiö Pohjola, 5. Jarno Ruokoranta	10
2004/C 59/18	Asia C-539/03: Hoge Raad der Nederlanden 19.12.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa 1. ROCHE NEDERLAND B.V., 2. ROCHE DIAGNOSTIC SYSTEMS INC., 3. N. V. ROCHE S.A., 4. HOFFMANN-LA ROCHE AKTIENGESELLSCHAFT, 5. PRODUITS ROCHE S.A., 6. ROCHE PRODUCTS LIMITED, 7. F. HOFFMANN-LA ROCHE A.G., 8. HOFFMANN-LA ROCHE WIEN GMBH, 9. ROCHE AB vastaan 1. Dr Frederick James PRIMUS, 2. Dr Milton David GOLDENBERG	11
2004/C 59/19	Asia C-541/03: Itävallan Oberste Gerichtshofin 18.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Lambert Roodebeen vastaan Itävallan valtio	11
2004/C 59/20	Asia C-542/03: Bundesfinanzhofin 18.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Hauptzollamt Hamburg-Jonas vastaan Milupa GmbH & Co KG.	12
2004/C 59/21	Asia C-546/03: Euroopan yhteisöjen komission 23.12.2003 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	12
2004/C 59/22	Asia C-550/03: Euroopan yhteisöjen komission 23.12.2003 Helleenien tasavaltaa vastaan nostama kanne	13
2004/C 59/23	Asia C-552/03 P: Unilever Bestfoods (Irlanti) Ltd:n, aiemmin HB Ice Cream Ltd, 29.12.2003 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-65/98, Van den Bergh Foods Ltd, aiemmin HB Ice Cream Ltd, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 23.10.2003 antamasta tuomiosta	13
2004/C 59/24	Asia C-553/03 P: Panhellenic Union of Cotton Ginnors and Exportersin 30.12.2003 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston (laajennettu kokoonpano) 16.10.2003 antamasta tuomiosta asiassa T-148/00, Panhellenic Union of Cotton Ginnors and Exporters vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, väliintulijana vastaajan puolella Helleenien tasavalta	14

<u>Ilmoitusnumero</u>	<u>Sisältö (jatkuu)</u>	<u>Sivu</u>
2004/C 59/25	Asia C-3/04: Rechtbank Utrecht Sektor Kanton, Locatie Utrecht 10.12.2003 tekemällä päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa RECHTBANK UTRECHT SECTOR KANTON, LOCATIE UTRECHT vastaan 1. V.O.F. Marianne Zeeschip, 2. ALBERT MOOIJ, 3. SJOERDTJE SIJSWERDA, 4. GERRIT DANIEL SCHRAM	15
2004/C 59/26	Asia C-6/04: Euroopan yhteisöjen komission 9 päivänä tammikuuta 2004 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyttä kuningaskuntaa vastaan nostama kanne .	16
2004/C 59/27	Asia C-8/04: Gerechtshof te 's-Hertogenbosch 8.1.2004 tekemällä päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa E. Bujara vastaan Inspecteur van de Belastingdienst/Limburg/kantoor Buitenland te Heerlen	17
2004/C 59/28	Asia C-9/04: Hoge Raad der Nederlanden 23.12.2003 tekemällä päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö rikosasiassa, jossa vastaajana on GEHARO B.V.	17
2004/C 59/29	Asia C-11/04: Consiglio di Stato, kuudes jaosto 11.11.2003 tekemällä päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Fratelli Martini & C. ja Cargill srl vastaan Ministero delle Politiche Agricole e Forestali, Ministero della Salute, Ministero delle Attività Produttive	18
2004/C 59/30	Asia C-12/04: Consiglio di Stato 11.11.2003 tekemällä päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ferrari Mangimi srl ja ASSALZOO, Associazione nazionale produttori alimentari zootechnici vastaan Ministero per le Politiche agricole e forestali, Ministero della Salute, Ministero delle Attività Produttive, Ministero delle Attività Produttive e Associazione Italiana Allevatori	18
2004/C 59/31	Asia C-14/04: Conseil d'Etat, section du contentieux 3.12.2003 tekemällä päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Abdelkader Delles, Confédération générale du travail, Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux ja Fédération nationale de l'action sociale Force Ouvrière vastaan Secrétariat général du gouvernement – väliintulijoina: Union des fédérations ja syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médicosocial	19
2004/C 59/32	Asia C-16/04: Euroopan yhteisöjen komission 20.1.2004 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne	19
2004/C 59/33	Asia C-17/04: Euroopan yhteisöjen komission 21.1.2004 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne	20

<u>Ilmoitusnumero</u>	<u>Sisältö (jatkuu)</u>	<u>Sivu</u>
2004/C 59/34	Asia C-20/04: Euroopan yhteisöjen komission 23 päivänä tammikuuta 2004 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne	20
2004/C 59/35	Asia C-21/04: Euroopan yhteisöjen komission 23 päivänä tammikuuta 2004 Irlantia vastaan nostama kanne	21
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN		
2004/C 59/36	Asia T-367/03: Yedas Tarim ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret A.:n 2 päivänä joulukuuta 2003 Euroopan unionin neuvostoa ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	22
2004/C 59/37	Asia T-395/03: Sophie van Weyenbergin 10.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	22
2004/C 59/38	Asia T-409/03: Manuel Simoes dos Santosin 11.12.2003 sisämarkkinoilla toimivaa yhdenmukaistamisvirastoa vastaan nostama kanne	23
2004/C 59/39	Asia T-410/03: Hoechst AG:n 18.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	23
2004/C 59/40	Asia T-413/03: Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd:n 15 päivänä joulukuuta 2003 Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne	24
2004/C 59/41	Asia T-416/03: Angel Angelidisin 19.12.2003 Euroopan parlamenttia vastaan nostama kanne	25
2004/C 59/42	Asia T-417/03: Fédération Internationale des Maisons de l'Europen (FIME) 22.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	25
2004/C 59/43	Asia T-419/03: ARGEV Verpackungsverwertungs-Gesellschaft mbH:n ja Altstoff Recycling Austria Aktiengesellschaftin 22.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	27
2004/C 59/44	Asia T-424/03: European New Car Assessment Programmen (Euro NCAP) 22.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	27
2004/C 59/45	Asia T-429/03: Gregorio Valero Jordanan 21.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	28
2004/C 59/46	Asia T-433/03: Gibtelecom Limitedin 24.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	29

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö (jatkuu)	Sivu
2004/C 59/47	Asia T-434/03: Gibtelecom Limitedin 24.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	29
2004/C 59/48	Asia T-437/03: Anne-Marie Mathieun 26.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	30
2004/C 59/49	Asia T-440/03: Jean Arizmendin ja 43 muun kantajan 29.12.2003 Euroopan unionin neuvostoa ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	31
2004/C 59/50	Asia T-441/03: N.V. Firma Léon Van Parysin, N.V. Pacific Fruit Companyn, Pacific Fruit Companyn, Pacific Fruchtimport G.m.b.H:n ja Pacific Fruit Company Italy S.p.A:n 31.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	31
2004/C 59/51	Asia T-443/03: Retecal Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León, S.A:n, Euskatel, S.A:n, Telecable de Asturias, S.A:n, R Cable y Telecomunicaciones Galicia, S.A:n ja Tenaria, S.A:n 31.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	32
2004/C 59/52	Asia T-1/04: Electronics for Imaging, Inc.:n 2.1.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan nostama kanne	33
2004/C 59/53	Asia T-3/04: Simonds Farsons Cisk Plc:n 7.1.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan nostama kanne	33
2004/C 59/54	Asia T-4/04: R. K. Achaiber Singhin 5.1.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota ja Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne	34
2004/C 59/55	Asia T-5/04: Carlo Scanon 2.1.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	35
2004/C 59/56	Asia T-7/04: Shaker s.a.s. di Lucia Laudato &C:n 7.1.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) vastaan nostama kanne	35
2004/C 59/57	Asia T-8/04: Muswellbrook Limitedin 9 päivänä tammikuuta 2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan nostama kanne	36

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö (<i>jatkuu</i>)	Sivu
2004/C 59/58	Asia T-10/04: Carlos Leite Mateusin 5.1.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	36
2004/C 59/59	Asia T-11/04: Georges Martinsin 14.1.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne	37
	II <i>Valmistavat säädökset</i>	
	III <i>Tiedotteita</i>	
2004/C 59/60	Tuomioistuimen viimeisin julkaisu <i>Euroopan unionin virallinen lehti</i> EUVL C 47, 21.2.2004	38

I

(Tiedonantoja)

TUOMIOISTUIN

TUOMIOISTUIN

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

(viides jaosto)

7 päivänä tammikuuta 2004

yhdistetyissä asioissa C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, Aalborg Portland A/S ym. vastaan Euroopan yhteisöjen komissio⁽¹⁾

(Muutoksenhaku – Kilpailu – Sementtimarkkinat – EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohta (josta on tullut EY 81 artiklan 1 kohta) – Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivalta – Puolustautumisoikeudet – Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon – Yksi jatkuva kilpailusääntöjen rikkominen – Kilpailusääntöjen rikkomisesta vastuuseen joutuminen – Näyttö yleissopimukseen ja sen täytäntöönpanotoimenpiteisiin osallistumisesta – Sakko – Sakon suuruuden määrittäminen)

(2004/C 59/01)

(Oikeudenkäyntikieliet: tanska, englanti, ranska, italia)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Yhdistetyissä asioissa C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, Aalborg Portland A/S, kotipaikka Aalborg (Tanska), (asianajajat K. Dyekjær-Hansen ja K. Høegh, (C-204/00 P)), Irish Cement Ltd, kotipaikka Dublin (Irlanti), (asianajaja P. Sreenan, SC, J. Glackinin valtuuttamana), prosessiosoite Luxemburgissa, (C-205/00 P), Ciments français SA, kotipaikka Pariisi (Ranska), (asianajaja A. Winckler), prosessiosoite Luxemburgissa, (C-211/00 P), Italcementi – Fabbri- che Riunite Cemento SpA, kotipaikka Bergamo (Italia), (asianajajat A. Predieri, M. Siragusa, M. Beretta, C. Lanciani ja F. Moretti), prosessiosoite Luxemburgissa, (C-213/00 P), Buzzi-Unicem SpA, aiemmin Unicem SpA, kotipaikka Casale Monfer- rato (Italia), (asianajajat C. Osti ja A. Prastaro), prosessiosoite Luxemburgissa, (C-217/00 P), ja Cementir – Cementerie del Tirreno SpA, kotipaikka Rooma (Italia), (asianajajat G. M. Roberti ja P. Criscuolo Gaito), (C-219/00 P), joissa valittajat vaativat muutoksenhaussa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu neljäs jaosto)

yhdistetyissä asioissa T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 ja T-104/95, Cimenteries CBR ym. vastaan komissio, 15.3.2000 antaman tuomion (Kok. 2000, s. II-491) osittaista kumoamista, Euroopan yhteisöjen komissio (asiamiehinään asiassa C-204/00 P R. Lyal ja H. P. Hartvig, ja muissa asioissa R. Lyal, avustajinaan asianajajat N. Coutrelis (asia C-211/00 P) ja A. Dal Ferro (asiat C-213/00 P, C-217/00 P C-219/00 P), prosessiosoite Luxemburgissa, yhteisöjen tuomioistuin (viides jaosto), toimien kokoonpanossa: P. Jann, joka hoitaa viidennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit D. A. O. Edward (esittelevä tuomari) ja A. La Pergola, julkisasiamies: D. Ruíz-Jarabo Colomer, kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein ja johtava hallintovirkamies H. A. Rühl, on 7.1.2004 antanut tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

- 1) Asiat C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P yhdistetään tuomion antamista varten. Yhdistetyissä asioissa T-25/95, T-26/95, T-30/95–T-32/95, T-34/95–T-39/95, T-42/95–T-46/95, T-48/95, T-50/95–T-65/95, T-68/95–T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 ja T-104/95, Cimenteries CBR ym. vastaan komissio, 15.3.2000 annetun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion tuomiolauselman 12 kohdan seitsemäs luetelmakohta kumotaan.
- 2) Ciments français'lle EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan mukaisesta menettelystä 30 päivänä marraskuuta 1994 tehdyn komission päätöksen 94/815/EY 1 artiklassa todetusta kilpailusääntöjen rikkomisesta asetettu sakko vahvistetaan 9 620 000 euroksi.
- 3) Valitukset hylätään muilta osin.
- 4) Aalborg Portland A/S, Irish Cement Ltd, Italcementi-Fabbriche Riunite Cemento SpA, BuzziUnicem SpA ja Cementir-Cementerie del Tirreno SpA veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut niitä koskevissa asioissa C-204/00 P, C-205/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P.

5) *Ciments français SA ja Euroopan yhteisöjen komissio vastaavat kumpikin omista kuluistaan asiassa C-211/00 P.*

(¹) EYVL C 247, 26.8.2000.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

6 päivänä tammikuuta 2004

yhdistetyissä asioissa C-2/01 P ja C-3/01 P: Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio (¹)

(Muutoksenhaku – Kilpailu – Rinnakkaistuonti – EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohta (josta on tullut EY 81 artiklan 1 kohta) – Yritysten välisen sopimuksen käsite – Näyttö sopimuksen olemassaolosta – Farmaseuttisten tuotteiden markkinat)

(2004/C 59/02)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Yhdistetyissä asioissa C-2/01 P ja C-3/01 P, Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, kotipaikka Mülheim an der Ruhr (Saksa), edustajinaan Rechtsanwältin U. Zinsmeister ja W. A. Rehmann, prosessiosoite Luxemburgissa, jota tukee European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPIC), kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan Rechtsanwältin M. Epping ja M. Lienemeyer, prosessiosoite Luxemburgissa, Väliintulijana, Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään K. Wiedner ja W. Wils, avustajanaan Rechtsanwalt H. J. Freund, prosessiosoite Luxemburgissa, valittajana, jota tukevat Ruotsin kuningaskunta, asiamiehinään A. Kruse, prosessiosoite Luxemburgissa, ja European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPIC), väliintulijoina, joissa valittajat vaativat muutoksenhaussa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu viides jaosto) asiassa T 41/96 Bayer vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 26.10.2000 antaman tuomion (Kok. 2000, s. II 3383) kumoamista, vastapuolina ja muina asianosaisina: Bayer AG, kotipaikka Leverkusen (Saksa), edustajanaan Rechtsanwalt J. Sedemund, prosessiosoite Luxemburgissa, kantaja ensimmäisessä oikeusasteessa, ja European Federation of Pharmaceutical Industries' Associations, kotipaikka Geneve (Sveitsi), edustajanaan solicitor A. Woodgate, prosessiosoite Luxemburgissa, väliintulija ensimmäisessä oikeusasteessa, yhteisöjen tuomioistuimen toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat P. Jann, C. W. A. Timmermans ja J. N. Cunha Rodrigues sekä tuomarit D. A. O. Edward (esittelevä tuomari), A. La Pergola, J. P. Puissochet ja R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric, ja S. von Bahr, julkisasiamies: A. Tizzano, kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl, on antanut 6.1.2004 tuomion, jonka tuomiolauselma on seuraava:

1) Valitukset hylätään.

2) *Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, Bayer AG ja European Federation of Pharmaceutical Industries' Associations vastaavat asiassa C 2/01 P aiheutuneista omista oikeudenkäyntikuluistaan.*

3) *Euroopan yhteisöjen komissio veloitetaan korvaamaan asiassa C 3/01 P aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.*

4) *Ruotsin kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.*

(¹) EYVL C 79, 10.3.2001.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS

11 päivänä marraskuuta 2003

asiassa C-488/01 P: Jean Claude Martinez (¹)

(Valitus – Euroopan parlamentin työjärjestyksen 29 artiklan I kohdassa tarkoitetun ryhmän muodostamisilmoitus – Samansuuntaisten poliittisten kantojen puuttuminen – TDI ryhmän hajottaminen taannehtivien vaikutuksien – Valitus, joka on osittain jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, ja joka on osittain selvästi perusteeton)

(2004/C 59/03)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

(Väliaikainen käännös; lopullinen käännös julkaistaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeustapauskokoelmassa)

Asiassa C-488/01 P, Jean Claude Martinez, Euroopan parlamentin jäsen, kotipaikka Montpellier (Ranska), edustajanaan asianajajat F. Wagner ja V. de Poulpique de Brescanvel, jossa valittaja vaatii muutoksenhaussa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu kolmas jaosto) yhdistetyissä asioissa T 222/99, T 327/99 ja T 329/99 Martinez ym. vastaan parlamentti, Kok. 2001, s. II 2823, 2.10.2001 antaman tuomion kumoamista, muina asianosaisina: Euroopan parlamentti, asiamiehinään G. Garzón Clariana, J. Schoo ja H. Krück, prosessiosoite Luxemburgissa, Charles de Gaulle, Euroopan parlamentin jäsen, kotipaikka Pariisi (Ranska), yhteisöjen tuomioistuin, toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaoston puheenjohtajat P. Jann, C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari), C. Gulmann, J. N. Cunha Rodrigues ja A. Rosas sekä tuomarit D. A. O. Edward, A. La Pergola, J. P. Puissochet, R. Schintgen, F. Macken, N. Colneric ja S. von Bahr, julkisasiamies: D. Ruiz Jarabo Colomer, kirjaaja: R. Grass, on antanut 11.11.2003 määräyksen, jonka määräysosa on seuraava:

- 1) Valitus hylätään.
- 2) Martinez velvoitetaan korvaamaan tässä oikeusasteessa syntyneet oikeudenkäyntikulut.
- 3) Martinez velvoitetaan korvaamaan myös välitoimimenettelystä asiassa C 488/01 P–R parlamentille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

(¹) EYVL C 84, 6.4.2002.

Hoge Raad der Nederlanden 5.12.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Staat der Nederlanden (Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij) vastaan 1. Ten Kate Holding Musselkanaal B.V., 2. Ten Kate Europrodukten B.V., 3. Ten Kate Produktie Maatschappij B.V.

(Asia C-511/03)

(2004/C 59/04)

Hoge Raad der Nederlanden, on pyytänyt 5.12.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 8.12.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Staat der Nederlanden (Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij) vastaan 1. Ten Kate Holding Musselkanaal B.V., 2. Ten Kate Europrodukten B.V., 3. Ten Kate Produktie Maatschappij B.V., seuraaviin kysymyksiin: Yhteisöjen tuomioistuin voi ottaa tässä esitettävien kysymysten ratkaisemisen pohjaksi edellä 3.1–3.6 kohdassa esitetyt tosiseikat ja siinä esitetyt, tämän asian kannalta merkityksellisen Alankomaiden oikeuden säännökset. Hoge Raad katsoo, että seuraaviin yhteisön oikeuden tulkintakysymyksiin annettavat vastaukset ovat tarpeellisia kassaatiovalituksen ratkaisemiseksi:

1. Onko kysymys siitä, onko valtiolla nyt esillä olevan asian kaltaisessa tapauksessa sellaista kansalaista kohtaan, jota asia koskee, kuten Ten Kate, velvollisuus käyttää EY:n perustamissopimuksen 175 artiklan (nyt EY 232 artikla) tai EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (EY 230 artikla) mukaisia kannemahdollisuuksiaan ja korvata siinä tapauksessa, että se ei täytä tätä velvollisuuttaan, kysymyksessä olevalle kansalaiselle tämän johdosta aiheutunut vahinko, ratkaistava kansallisen Alankomaiden oikeuden säännösten vai yhteisön oikeuden määräysten ja säännösten nojalla?
2. Jos kysymykseen 1 on vastattava kokonaan tai osaksi yhteisön oikeuden määräysten ja säännösten nojalla:
 - a. Voiko yhteisön oikeus mahdollisesti aiheuttaa tässä kysymyksessä tarkoitettun velvollisuuden tai vastuun?
 - b. Jos kysymykseen 2.a annetaan myönteinen vastaus: Mitä yhteisön oikeuden sääntöjä on käytettävä kriteereinä vastattaessa kysymykseen 1 nyt esillä olevan asian kaltaisessa konkreettisessa tapauksessa?

3. Onko päätöksen 94/381/94 1 artiklan 2 kohtaa, kun se luetaan tarvittaessa yhdessä direktiivin 90/425/ETY 17 artiklan ja direktiivin 89/662/ETY 17 artiklan kanssa, tulkittava siten, että siitä seuraa komissiolle tai neuvostolle velvollisuus myöntää siinä tarkoitettu lupa, jos järjestelmässä, jota lupaa hakenut jäsenvaltio soveltaa/haluaa soveltaa, tosiasiallisesti pystytään erottelemaan märehitöistä saadut eläinvalkuaisaineet muista kuin märehitöistä saaduista valkuaisaineista?
4. Missä määrin kysymykseen 3 annettava vastaus johtaa siihen, että sillä rajoitetaan valtion oikeutta tai kysymyksessä 1 tarkoitettua valtion velvollisuutta vastustaa EY:n perustamissopimuksen 175 artiklan (nyt EY 232 artikla) nojalla sitä, että asiassa on laiminlyöty myöntää esillä olevassa asiassa kysymyksessä olevan kaltainen lupa, tai vastustaa EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (EY 230 artikla) nojalla sellaisen luvan epäämistä. (Kysymyksellä 3 on osin merkitystä silloin kun kysymyksessä 1 olevaan kysymykseen on vastattava kansallisen Alankomaiden oikeuden perusteella sekä silloin, kun se on ratkaistava yhteisön oikeuden mukaan; viimeksi mainittu, jollei kysymykseen 2 a ole vastattava kieltävästi. Kysymyksellä 4 on merkitystä ainoastaan kysymyksen 2 b yhteydessä).

Finanzgericht Hamburg 12.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH vastaan Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Asia C-515/03)

(2004/C 59/05)

Finanzgericht Hamburg, on pyytänyt 12.11.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 9.12.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Eichsfelder Schlachtbetrieb GmbH vastaan Hauptzollamt Hamburg-Jonas, seuraavaan kysymykseen:

Onko asetuksen N:o 3665/87 (¹), sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1384/95 (²), 17 artiklan 3 kohtaa tulkittava niin, että tuotetta on pidettävä tuotuna, kun sen kolmannessa maassa tapahtuneen vapaseen liikkeeseen luovuttamisen jälkeen sille on suoritettu kolmannessa maassa merkittävä valmistus tai käsittely asetuksen N:o 2913/92 (³) 24 artiklassa tarkoitettulla tavalla ja se on sen jälkeen tuotu takaisin yhteisöön niin, että kolmannen maan tullit on palautettu ja tavalliset yhteisöön tuontiin liittyvät tullit on maksettu?

- (¹) Komission asetus (ETY) N:o 3665/87, annettu 27 päivänä marraskuuta 1987, maataloustuotteiden vientitukien järjestelmän soveltamista koskevista yhteisistä yksityiskohtaisista säännöistä. EYVL, erityispainos 1987, 3/nide 24, s. 216.
- (²) Komission asetus (EY) N:o 1384/95, annettu 19 päivänä kesäkuuta 1995, asetuksen (ETY) N:o 3665/87 muuttamisesta Uruguayn kierroksen kierroksen sopimuksen maataloudesta täytäntöönpanemiseksi tarvittavien mukautusten osalta. EYVL L 134, 20.6.1995, s. 14–16.
- (³) Neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92, annettu 12 päivänä lokaakuuta 1992, yhteisön tullikoodeksista. EYVL, erityispainos 1992, 2/nide 16, s. 4.

Euroopan yhteisöjen komission 9.12.2003 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-516/03)

(2004/C 59/06)

Euroopan yhteisöjen komissio on 9.12.2003 nostanut yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat oikeudellisen osaston virkamies Minas Konstantinidis ja tällä osastolla työskentelevä alioikeustuomari Roberto Amorosi.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut jätteistä annetun direktiivin 75/442/ETY, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 91/156/ETY, 4 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole toteuttanut tarvittavia toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että Campolungon (Ascoli Piceno) kaatopaikalle jätetyistä jätteistä huolehdittaisiin aiheuttamatta vaaraa ihmisten terveydelle ja käyttämättä menettelyjä tai tapoja, joista voi aiheutua vaaraa ympäristölle, eikä se ole toteuttanut tarvittavia toimenpiteitä, jotta kyseiselle kaatopaikalle jätettyjen jätteiden haltija voisi antaa nämä jätteet yksityiselle tai julkiselle jätteidenkerääjälle tai yritykselle, joka suorittaa direktiivin liitteessä IIA tai IIB tarkoitettuja toimenpiteitä.
- velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudekäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komission mukaan Italian tasavalta ei ole toteuttanut mitään toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että Campolungon kaatopaikalle jätetyistä jätteistä huolehdittaisiin tai ne hyödynnettäisiin siten, ettei siitä aiheudu vaaraa ihmisten terveydelle tai siten, että käytettäisiin menettelytapoja tai tapoja, joilla ei aiheuteta vaaraa ympäristölle. Italian viranomaiset ovat rajoittautuneet väittämään, että jätteiden lisääntyvä mineraalipitoisuus asettaa kyseenalaiseksi sen, että päivässä saataisiin suodatetuksi 35 kuutiometrin suuruinen määrä, esittämättä pääasiassa muuta ja myöntäen näin nimenomaisesti ”suodatetun jätteen mahdollisen tuottamisen ja leviämisen” jatkumisen. Komissio muistuttaa lisäksi, että EY:n perustamissopimuksen 175 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltioilla on velvollisuus huolehtia ympäristöpolitiikan rahoittamisesta ja täytäntöönpanosta, joten riittävän rahoituksen puuttumisella ei voida perustella sitä, ettei konkreettisia toimenpiteitä ole toteutettu kysei-

sen kaatopaikan parantamiseksi. Näin ollen on pääteltävä, että Italian tasavalta ei ole noudattanut direktiivin 4 artiklan mukaisia velvoitteitaan.

Lisäksi Italian tasavalta on laiminlyönyt niiden toimenpiteiden toteuttamisen, jotka olivat tarpeen, jotta Campolungon kaatopaikan jätteiden haltija olisi voinut uskoa ne yksityiselle tai julkiselle jätteidenkeräilijälle tai yritykselle, joka suorittaa direktiivin liitteissä IIA ja IIB tarkoitettuja toimintoja. Tästä seuraa, että se ei ole noudattanut direktiivin 8 artiklan mukaisia velvollisuuksiaan.

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana 27.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa José Vicente Olosa vastaan Fondo de Garantía Salarial

(Asia C-520/03)

(2004/C 59/07)

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana, on pyytänyt 27.11.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 12.12.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa José Vicente Olosa vastaan Fondo de Garantía Salarial, seuraaviin kysymyksiin:

- A. Kuuluuko vaatimuksen kohteena oleva laittomasta irtisanomisesta myönnettävä korvaus 20.10.1980 annetun direktiivin 80/987/ETY⁽¹⁾, sellaisena kuin se oli ennen kuin sitä muutettiin direktiivillä 2002/74/ETY⁽²⁾, soveltamisalaa?
- B. Voidaanko Ley del Estatuto de los Trabajadoresin (työopimuslaki) 33 §:n 2 momentin säännöstä, siltä osin kuin siinä edellytetään tuomioistuimen päätöstä tai hallinnollista päätöstä, jotta FOGASA voisi maksaa niitä vastaavat korvaukset, tulkita yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteiden noudattamisen näkökulmasta siten, että se ei ole objektiivisesti kohtuullinen ja että sitä ei tämän vuoksi pidä soveltaa?

(1) Neuvoston direktiivi 80/987/ETY, annettu 20 päivänä lokakuuta 1980, työntekijöiden suojaa työnantajan maksukyvyttömyystilanteessa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä. EYVL, erityispainos 1980, 5/nide 12, s. 121.

(2) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/74/EY, annettu 23 päivänä syyskuuta 2002, työntekijöiden suojaa työnantajan maksukyvyttömyystilanteessa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä annetun neuvoston direktiivin 80/987/ETY muuttamisesta (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti). EYVL L 270, 8.10.2002, s. 10–13.

Internationaler Hilfsfonds e.V:n 15.12.2003 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-372/02, Internationaler Hilfsfonds e.V. vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 15.10.2003 antamasta määräyksestä

(Asia C-521/03 P)

(2004/C 59/08)

Internationaler Hilfsfonds e.V. (jäljempänä IH), kotipaikka Rosbach (Saksa), on valittanut Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-372/02, Internationaler Hilfsfonds e.V. vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 15.10.2003 antamasta määräyksestä (1). Valittajan edustajana on lakimies H. Kaltenecker.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 15.10.2003 antaman määräyksen
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt vakavan menettelyvirheen jättäessään järjestämättä suullisen käsittelyn, sillä valittajaa estettiin täten esittämästä yksityiskohtaisesti näkemyksiään valittajan kanteen tutkittavaksi ottamisesta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ollut oikeassa katsossaan, että ehdottoman prosessinedellytyksen puuttuminen esti kanteen tutkimisen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin myös sivuutti sen seikan, että vastaaja ei ollut vaatinut, että kanteen tutkiminen ratkaistaisiin erillisellä päätöksellä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sitä vastoin nojautunut ratkaisussaan vastaajan 19.7.2001 päivätyyn kirjeeseen, joka oli kuitenkin pelkästään vastaus keskusteluihin, joita ECHO:n ja valittajan välillä käytiin kyseisen vuoden aikana. IH ei voinut tunnistaa kyseistä kirjettä ”päätökseksi”. Riidanalainen päätös (22.10.2002 päivätyy kirje, joka on laadittu sen asiasta vastaavan komission jäsenen puolesta, jolle valittaja oli osoittanut päätöksen tekemistä koskevan pyynnön 27.8.2002) on sen sijaan se lopullinen päätös, joka päätti asianosaisten välisen keskustelun. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut väärin sekä kyseisten kirjeiden sisällön että

niiden merkityksen ja tehnyt siten oikeudellisen virheen, josta aiheutuu valittajalle haitallisia oikeudellisia seuraamuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei soveltanut työjärjestyksen 48 artiklan säännöstä, jonka mukaan päätös siitä, otetaanko peruste tutkittavaksi, tehdään pääasian ratkaisun yhteydessä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki toisen menettelyvirheen, kun se ei hyväksynyt valittajan 14.10.2002 esittämiä loppuhuomautuksia kirjelmäaineistoon. Työjärjestyksen 48 artiklan mukaan uutta näyttöä voidaan esittää, jos se perustuu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin. Valittaja on vahvistanut, että ECHO:n viesti havaittiin vasta äskettäin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ollut ilmoittanut valittajalle, että kirjallinen käsittely oli julistettu päättyneeksi.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on lisäksi katsottava olevan vastuussa siitä, että se ei normaalin menettelytavan mukaisesti ryhtynyt selvittämään sitä, miksi ECHO ei ryhtynyt uudelleen käsittelemään valittajan hakemusta sen jälkeen, kun se oli saanut Saksan ulkoministeriöltä puoltavan (joskin myöhästyneen) kannanoton valittajan tilanteeseen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sisällyttäessään ratkaisuunsa materiaalisia seikkoja nojautunut harkinnassaan virheellisesti asetukseen N:o 1257/96 (2), vaikka kyseinen asetus tuli voimaan sen jälkeen, kun IH oli hakenut ensimmäisen puitesopimuksen allekirjoittamista.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ratkaisussaan käsitellyt IH:n hakemuksen käsittelyn lykkäämistä, jonka Euroopan oikeusasiamies oli todennut pätemättömäksi toimenpiteeksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sivuuttanut sen tosiseikan, ettei yhteistyötä ECHO:n kanssa koskeviin aikaisempiin määräyksiin eikä liioin uuteen asetukseen N:o 1257/96 sisälly minkäänlaista viittausta tarpeeseen konsultoida kansallisia viranomaisia.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole antanut lainkaan painoarvoa Euroopan oikeusasiamiehen päätöksille (1702/2001/GG), vaikka oikeusasiamies on todennut ECHO:n toiminnassa ilmenneen neljä eri epäkohtaa sekä esittänyt tietyn määrän kriittisiä huomautuksia.

Antamassaan määräyksessä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toisen materiaalsen seikan osalta sivuuttanut niitä tarkastuksia koskevat määräykset, jotka ECHO:n virkamiehet halusivat suorittaa IH:n toimitiloissa. Tuomioistuin on erityisesti jättänyt tarkistamatta kysymyksen toissijaisuusperiaatteen soveltamisesta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei liioin ole ottanut huomioon sitä, että aikaisempiin

määräyksiin tai uusiin asetuksiinkaan ei sisälly viittausta tarkastuksiin. ECHO:n ehdottama tarkastus oli syrjivä siltä osin kuin tämän tarkastuksen suorittamiselle ei esitetty lainkaan perusteita Saksan ulkoministeriön vahvistettua IH:n oikeudellisen aseman hyväntekeväisyysjärjestönä.

(1) EUVL C 31, 8.2.2003, s. 21.

(2) Humanitaarisesta avusta 20.6.1996 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1257/96 (EYVL L 163, 2.7.1996, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 15.12.2003 BIOTRAST AE, Anonimi Etairia Anaptiksis Teknologion Aixmis -nimistä yritystä vastaan nostama kanne

(Asia C-523/03)

(2004/C 59/09)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa 15.12.2003 kanteen BIOTRAST AE, Anonimi Etairia Anaptiksis Teknologion Aixmis -nimistä yritystä vastaan. Kantajan asiamiehenä on sen oikeudellisin yksikön virkamies Dimitris Triantafyllou, avustajanaan asianajaja Nikolaos Korogiannakis, Ateena, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin velvoittaa vastaajan

- maksamaan 730 726,81 euroa, josta pääoman osuus on 661 838,32 euroa ja viivästyskorkojen osuus 68 887,99 euroa laskettuna siitä päivästä, jona maksuhuomautus esitettiin, 4,77 prosentin kannalla 31.12.2002 asti ja 6,77 prosentin kannalla 1.1.2003 lähtien
- maksamaan korkoa 122,75 euroa päivässä 31.10.2003 alkaen aina saatavan täysimääräisen suoritukseen asti
- korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- Velvollisuus maksaa takaisin summa, jonka komissio on väärin perustein maksanut.
- Päivämäärä, josta lähtien korot juoksevat.

Euroopan yhteisöjen komission 16.12.2003 G. & E. Gianniotis Etairia periorismenis Evthinis -nimistä yhtiötä, joka toimii aputoiminimellä Nosokomeio Agia Eleni, vastaan nostama kanne

(Asia C-524/03)

(2004/C 59/10)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 16.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen G. & E. Gianniotis Etairia periorismenis Evthinis -nimistä yhtiötä, joka toimii aputoiminimellä Nosokomeio Agia Eleni, vastaan. Kantajan asiamiehenä on sen oikeudellisen yksikön virkamies Dimitris Triantafyllou, avustajanaan asianajaja Nikolaos Korogiannakis, Ateena.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin velvoittaa vastaajan

- maksamaan 236 977,93 euroa, josta pääoman osuus on 212 010,17 euroa ja viivästyskorkojen osuus 24 697,76 euroa laskettuna siitä päivästä lukien, jona esitettiin kutakin velkaa koskeva perintämuistutus, päivämäärään 31.10.2003 asti;
- maksamaan korkoja 42,16 euroa päivässä 31.20.2003 lukien siihen saakka, kunnes velka on täysimääräisesti maksettu;
- korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- Vastaajan velvollisuutena on palauttaa summa, jonka komissio on sille väärin perustein maksanut.
- Päivämäärä, jona korot erääntyvät.

Euroopan yhteisöjen komission 16.12.2003 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-525/03)

(2004/C 59/11)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 16.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat Klaus Wiedner ja Claudio Loggi.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että koska Italian tasavalta on 24.7.2002 antanut Consiglio dei Ministriin presidentin määräyksen 1 §:n 1 momentin ja 2 §:n 1, 2 ja 3 momentin, joiden mukaan yksityisten neuvottelumenettelyjen käyttäminen on sallittua toisin kuin julkisia tavarantoiminnan ja palveluhankintoja koskevissa yhteisön direktiiveissä määrätään ja poikennut erityisesti direktiivin 93/36/ETY III⁽¹⁾ ja IV luvussa ja direktiivin 92/50/ETY⁽²⁾ III ja IV luvussa määrätyistä julkaisemista ja osallistumisesta koskevista yhteisistä säännöistä metsäpalojen torjunnassa käytettävien lentokoneiden ja tulipalojen sammutuspalvelujen hankinnan osalta säättämällä, että yllä mainittua menettelyä on mahdollista käyttää myös hankittaessa teknisiä- ja tietojenkäsittelylaitteistoja sekä radiolähetin- ja radiovastaanottolaitteita, ilman että yksikään edellä mainitussa yhteisön säädöksissä poikkeuksen tekemiselle säädetty edellytys täytyisi ja lisäksi takaamatta millään tavoin sitä, että menettely julkaistaisiin, jotta mahdolliset tarjoukset voisivat kilpailla keskenään, se ei ole noudattanut sille 18.6.1992 annetun neuvoston direktiivin 93/36/ETY eikä EY:n perustamissopimuksen 43 ja 49 artiklan mukaisia velvoitteitaan
- velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Lentokoneiden hankintaa koskevat sopimukset kuuluvat julkisia tavarantoiminnan sääntelevän direktiivin 93/36/ETY soveltamisalaa.

Direktiivin 6 artiklan mukaan hankintaviranomaisten on tehtävä hankintasopimukset avoimessa tai rajoitetussa menettelyssä. Neuvottelumenettelyä voidaan käyttää vain 6 artiklan 2 ja 3 kohdassa tyhjentävästi luetelluissa tapauksissa. Tässä 3 kohdassa mainitaan tapauksena, jossa neuvottelumenettely on sallittua, tapaus, jossa hankintaviranomaisille ennalta arvaamattomista syistä aiheutuneen äärimmäisen kiireen vuoksi avoimille tai rajoitetuille menettelyille taikka neuvottelumenettelyille asetettuja määräaikoja ei voida noudattaa.

Komissio toteaa, ettei yksikään niistä edellytyksistä, jotka direktiivin 93/36/ETY 6 artiklassa asetetaan saman direktiivin säännöksistä poikkeamiselle, täyty nyt esillä olevassa asiassa eikä siinä varsinkaan ole ilmennyt sellaisia kiireellisyyteen liittyviä syitä, joiden vuoksi olisi perusteltua soveltaa tämän säännöksen 3 kohdan d alakohdassa säädettyä poikkeusta.

Komissio toteaa lisäksi, että riidanalaisessa määräyksessä säädetään monista muistakin mahdollisuuksista turvautua neuvottelumenettelyyn, esimerkiksi mahdollisuudesta käyttää sitä hankittaessa laitteistoja, jotka ovat tarpeen pelastuslaitoksen tek-

nisten laitteistojen ja tietojenkäsittelylaitteistojen kehittämiseksi tai kun valtion metsähallinto hankkii radiolähettimeitä ja radiovastaanottolaitteita, joita käytetään tulipaloja sammuttavien lentokoneiden kanssa viestittäessä, taikka kun kyseinen pelastuslaitos hankkii ja/tai ottaa käyttöön metsäpalojen sammutuspalveluja, ja että tässä viimeksi mainitussa tapauksessa siinä määrätään, että — samalla tavoin kuin lentokoneita hankittaessa — niitä koskevat sopimukset voidaan tehdä myös poiketen julkisia tavarantoimintoja koskevista yhteisön direktiiveistä ja erityisesti direktiiveistä 92/50/ETY sekä 93/36/ETY poiketen.

Komissio katsoo, että myös noissa tapauksissa on mahdollista käyttää neuvottelumenettelyä ja että joka tapauksessa Italian viranomaiset eivät ole esittäneet mitään todisteita siitä, että tällaiseen menettelyyn olisi perusteltua turvautua. Erityisesti komissio toteaa, ettei yksikään direktiivin 93/36/ETY 6 artiklan 2 ja 3 kohdassa ja direktiivin 92/50/ETY 11 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädettyistä edellytyksistä täyty.

⁽¹⁾ EYVL L 199, 9.8.1993, s. 1.

⁽²⁾ EYVL L 209, 24.7.1992, s. 1.

Euroopan yhteisöjen komission 15.12.2003 Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

Asia C-527/03

(2004/C 59/12)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 15.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat Knut Simonsen ja Wouter Wils.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Alankomaiden kuningaskunta ei ole noudattanut aluksella syntyvän jätteen ja lastijäämien vastaanotto-laitteista satamissa 27 päivänä marraskuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/59/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin täytäntöönpanon edellyttämiä lakeja ja asetuksia tai koska se ei ainakaan ole ilmoittanut niitä komissiolle.

2. velvoittaa Alankomaiden kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin täytäntöönpanoa varten säädetty määräaika päättyi 28.12.2002.

(¹) EYVL L 332, 28.12.2000, s. 81.

Euroopan yhteisöjen komission 15.12.2003 Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-528/03)

(2004/C 59/13)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 15.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat Knut Simonsen ja Wouter Wils.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin:

1. toteaa, että Alankomaiden kuningaskunta ei ole noudattanut yhdenmukaistetun turvallisuusjärjestelmän luomisesta kalastusaluksille, joiden pituus on 24 metriä tai enemmän, annetun neuvoston direktiivin 97/70/EY muuttamisesta 25 päivänä huhtikuuta 2002 annetun komission direktiivin 2002/35/EY (¹) mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, tai koska se ei ole ilmoittanut niistä komissiolle.
2. velvoittaa Alankomaiden kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin täytäntöönpanolle varattu määräaika päättyi 1.1.2003.

(¹) EYVL L 112, 27.4.2002, s. 21–33.

Euroopan yhteisöjen komission 18.12.2003 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-531/03)

(2004/C 59/14)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 18.12.2003 yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Saksan liittotasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehet ovat Euroopan yhteisöjen komission oikeudellisen yksikön virkamies Josef Christian Schiefferer ja komission oikeudellisessa yksikössä toimiva kansallinen virkamies Florence Simonetti, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 27 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston direktiivin 85/337/ETY, (¹) sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 97/11/EY, (²) 4 artiklan ja liitteessä I olevan 7 kohdan b alakohdan ja c alakohdan ja liitteessä II olevan 10 kohdan e alakohdan mukaisia velvoitteitaan
 - koska kyseistä direktiiviä ei ole pantu vielä täytäntöön Reininmaa-Pfalzin osavaltiossa varsinkaan tiettyhankkeiden osalta
 - koska Nordrhein-Westfalenin osavaltiossa on mahdollisuus hyväksyä tiettyhankkeita koskeva suunnitelma suorittamatta ympäristövaikutuksia koskevaa arviointia,
- 2) velvoittaa Saksan liittotasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin 85/337/ETY muuttamisesta annetun direktiivin 97/11/EY täytäntöönpanemiselle asetettu määräaika päättyi 14.3.1999, eikä Reininmaa-Pfalzin osavaltio ole toteuttanut varsinkaan tiettyhankkeiden osalta tarvittavia toimenpiteitä.

Tämän lisäksi Nordrhein-Westfalenin osavaltion osalta laissa ei ole taattu, että ympäristövaikutukset arvioidaan silloin kun osavaltion lain mukaan toteutettavan tietöyöhankeeseen osalta on odotettavissa merkittäviä ympäristövaikutuksia.

(¹) EYVL L 175, s. 40.

(²) EYVL L 73, s. 5.

Euroopan yhteisöjen komission 19.12.2003 Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne

(Asia C-533/03)

(2004/C 59/15)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 19.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Euroopan unionin neuvostoa vastaan. Kantajan asiamiehenä on R. Lyal ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että hallinnollisesta yhteistyöstä arvonlisäverotuksen alalla ja asetuksen (ETY) N:o 218/92 kumoamisesta 7 päivänä lokakuuta 2003 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1798/2003 (¹) sekä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten keskinäisestä avusta välittömien ja välillisten verojen alalla annetun neuvoston direktiivin 77/799/ETY muuttamisesta 7 päivänä lokakuuta 2003 annettu neuvoston direktiivi 2003/93/EY (²) ovat pätemättömiä;
2. pitää näiden säädösten oikeusvaikutukset voimassa siihen saakka, kunnes asianmukaiseen oikeudelliseen perustaan pohjautuva lainsäädäntö on tullut voimaan;
3. velvoittaa Euroopan unionin neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tässä asiassa on kyse siitä, onko yhtäältä EY 93 ja 94 artikla vai toisaalta EY 95 artikla oikea oikeudellinen perusta asetuksen N:o 1798/2003 ja direktiivin 2003/93/EY kaltaisten säädösten antamiselle.

EY 95 artiklan 2 kohdan mukaan EY 95 artiklan 1 kohtaan sisältyvää poikkeusta EY 94 artiklasta ei sovelleta veroja koskeviin säännöksiin tai määräyksiin. Komission näkemyksen mukaan ilmaisu ”veroja koskevat säännökset tai määräykset” täytyy tulkita siten, että siihen sisältyvät verovelvollisia, verotettavia tapahtumia, veron perustetta, verokantaa ja verovapauksia koskevat määräykset sekä veron määräämistä ja kantamista koskevat yksityiskohtaiset määräykset. Komissio väittää, että kyseinen päättely ei sitä vastoin ulotu keskinäiseen apuun veroasioissa. Yhteistyötä, tarkastuksia ja tietojen toimittamista koskevat säännökset, joilla pyritään helpottamaan rajojen poistamista jäsenvaltioiden omien verosäädösten sisältöön puuttumatta, eivät kohdistu jäsenvaltioiden verolainsäädäntöön.

Komissio väittää, että asetuksen N:o 1798/2003 säännöksillä ei voida varsinaisesti katsoa yhtenäistettävän tai lähennettävän kansallisia verosäännöksiä. Asetus 1798/2003 koskee yksinomaan tietojen vaihtoa sellaisista liiketoimista, jotka tehdään yhteisön alueella valtioiden väliset rajat ylittäen, ja tällä pyritään mahdollistamaan kansallisten veroviranomaisten yhteistyö toistensa sekä komission kanssa, jotta voidaan varmistaa arvonlisäverosäännösten noudattaminen rajatarkastusten puuttuessa. Se ei vaikuta säännöksiin, joita on varsinaisesti pidettävä EY 95 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuina ”veroja koskevinä säännöksinä tai määräyksinä” tai EY 93 artiklassa tarkoitettuna ”liikevaihtoveroja koskevana lainsäädäntönä”.

Direktiivillä 2003/93/EY on puolestaan muutettu direktiiviä 77/799/ETY ainoastaan poistamalla direktiivistä arvonlisävero ja lisäämällä vakuutusmaksuja koskevat verot. Tämä ei vaikuta kyseisen direktiivin luonteeseen, joka koskee tietojen vaihtoa, eikä se siten ole EY 95 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua ”veroja koskevien säännösten tai määräysten” yhtenäistämistä.

Näin ollen on pääteltävä, että kyseisen lainsäädännön tavoite on sisämarkkinoiden toteuttaminen. Kyseessä eivät ole säädökset, joilla yhtenäistetään verosäännöksiä ja -määräyksiä. Asianmukainen oikeudellinen perusta on siten EY 95 artikla.

Edellä esitetyn mukaisesti komissio väittää, että neuvoston asetus N:o 1798/2003 ja neuvoston direktiivi 2003/93/EY on annettu väärän oikeudellisen perustan nojalla parlamentin valtaoikeudet sivuuttaen.

(¹) EYVL L 264, 15.10.2003, s. 1.

(²) EYVL L 264, 15.10.2003, s. 23.

Euroopan yhteisöjen komission 15.12.2003 Belgian kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-534/03)

(2004/C 59/16)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 15.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Belgian kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat Knut Simonsson ja Wouter Wils.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin:

1. toteaa, että Belgian kuningaskunta ei ole noudattanut yhdenmukaistetun turvallisuusjärjestelmän luomisesta kalastusaluksille, joiden pituus on 24 metriä tai enemmän, annetun neuvoston direktiivin 97/70/EY muuttamisesta 25 päivänä huhtikuuta 2002 annetun komission direktiivin 2002/35/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, tai koska se ei ole ilmoittanut niistä komissiolle.
2. velvoittaa Belgian kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivin täytäntöönpanolle varattu määräaika päättyi 1.1.2003.

⁽¹⁾ EYVL L 112, 27.4.2002, s. 21–33.

Korkeimman oikeuden 19.12.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa, jossa asianosaisina ovat 1. Katja Candolin, 2. Jari-Antero Viljaniemi, 3. Veli-Matti Paananen, 4. Vahinkovakuutusosakeyhtiö Pohjola, 5. Jarno Ruokoranta

(Asia C-537/03)

(2004/C 59/17)

Korkein oikeus on pyytänyt 19.12.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 22.12.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimel-

ta asiassa, jossa asianosaisina ovat 1. Katja Candolin, 2. Jari-Antero Viljaniemi, 3. Veli-Matti Paananen, 4. Vahinkovakuutusosakeyhtiö Pohjola, 5. Jarno Ruokoranta, ennakkoratkaisua seuraaviin kysymyksiin:

1. Asettaako kolmannen direktiivin (90/232/ETY)⁽¹⁾ 1 artiklan vaatimus, jonka mukaan vakuutuksesta on korvattava ajoneuvon käytöstä kaikille matkustajille paitsi kuljettajalle aiheutuneet henkilövahingot, tai jokin muu yhteisön oikeuden säännös tai periaate rajoituksia arvioitaessa kansallisen oikeuden mukaan matkustajan oman myötävaikutuksen merkitystä, kun kysymys on hänen oikeudestaan pakollisesta liikennevakuutuksesta suoritettavaan korvaukseen?
2. Onko yhteisön oikeuden mukaista missään muussa tilanteessa kuin toisen direktiivin (84/5/ETY)⁽²⁾ 2 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa mainituissa tapauksissa evätä tai rajoittaa ajoneuvon matkustajan menettelyn perusteella hänen oikeuttaan saada korvausta liikennevahingon johdosta pakollisesta liikennevakuutuksesta? Voiko tämä tulla kysymykseen esimerkiksi silloin, kun henkilö on mennyt matkustajaksi ajoneuvoon, vaikka hän on voinut havaita, että onnettomuuden ja hänen vahingoittumisensa vaara on ollut tavallista suurempi?
3. Asettaako yhteisön oikeus estettä sille, että tällaisena huomioon otettavana seikkana pidetään kuljettajan päihitymistä, joka vaikuttaa hänen kykyynsä kuljettaa ajoneuvoa turvallisesti?
4. Asettaako yhteisön oikeus estettä sille, että autossa matkustajana olevan auton omistajan oikeutta pakollisesta liikennevakuutuksesta suoritettavaan korvaukseen henkilövahingon johdosta arvioidaan muita matkustajia ankaremmin sen perusteella, että hän on sallinut päihtyneen ajaa autoaan?

⁽¹⁾ annettu 14 päivänä toukokuuta 1990, moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä EYVL, Erityispainos 1994, 13/Nide 19, s. 189.

⁽²⁾ annettu 30 päivänä joulukuuta 1983, moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä EYVL, Erityispainos 1994, 6/Nide 2, s. 90.

Hoge Raad der Nederlanden 19.12.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa 1. ROCHE NEDERLAND B.V., 2. ROCHE DIAGNOSTIC SYSTEMS INC., 3. N. V. ROCHE S.A., 4. HOFFMANN-LA ROCHE AKTIENGESELLSCHAFT, 5. PRODUITS ROCHE S.A., 6. ROCHE PRODUCTS LIMITED, 7. F. HOFFMANN-LA ROCHE A.G., 8. HOFFMANN-LA ROCHE WIEN GMBH, 9. ROCHE AB vastaan 1. Dr Frederick James PRIMUS, 2. Dr Milton David GOLDENBERG

(Asia C-539/03)

(2004/C 59/18)

Hoge Raad der Nederlanden, on pyytänyt 19.12.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 22.12.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa 1. ROCHE NEDERLAND B.V., 2. ROCHE DIAGNOSTIC SYSTEMS INC., 3. N. V. ROCHE S.A., 4. HOFFMANN-LA ROCHE AKTIENGESELLSCHAFT, 5. PRODUITS ROCHE S.A., 6. ROCHE PRODUCTS LIMITED, 7. F. HOFFMANN-LA ROCHE A.G., 8. HOFFMANN-LA ROCHE WIEN GMBH, 9. ROCHE AB vastaan 1. Dr Frederick James PRIMUS, 2. Dr Milton David GOLDENBERG, seuraaviin kysymyksiin:

- A. Onko Brysselin yleissopimuksen 6 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi edellytettyä yhteyttä olemassa patentin loukkaamista koskevan kanteen, jonka eurooppapatentin haltija on nostanut yhtäältä sellaista vastaajaa vastaan, jolla on kotipaikka sen tuomioistuimen sijaintivaltiossa, jossa kanne on nostettu, ja toisaalta sellaisia vastaajia vastaan nostetun kanteen välillä, joiden kotipaikat ovat muissa sopimusvaltioissa kuin sen tuomioistuimen sijaintivaltiossa, jossa kanne on nostettu, ja jotka patentin haltijan mukaan loukkaavat patenttia yhdessä tai useammassa sopimusvaltiossa?
- B. Jos kysymykseen A annettava vastaus ei ole myöntävä tai varauksetta myöntävä, missä tilanteessa on kyse tällaisesta yhteydestä ja onko tältä osin merkitystä esimerkiksi sillä,
- ovatko vastaajat osa yhtiä ja samaa konsernia?
 - toimivatko vastaajat yhdessä yhteisen toimintasuunnitelman perusteella, ja jos ne toimivat näin, onko se paikka, jossa kyseinen toimintasuunnitelma on luotu, asian kannalta merkityksellinen? [alkup. s. 31]
 - ovatko ne loukkaukset, joihin eri vastaajien väitetään syyllistyneen, käytännössä samat?

Itävallan Oberste Gerichtshofin 18.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Lambert Roodebeen vastaan Itävallan valtio

(Asia C-541/03)

(2004/C 59/19)

Itävallan Oberste Gerichtshof on pyytänyt 18.11.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 23.12.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Lambert Roodebeen vastaan Itävallan valtio seuraaviin kysymyksiin:

Onko ulkomaalaisten liikkumista ja oleskelua koskevien, yleiseen järjestykseen ja turvallisuuteen sekä kansanterveyteen perustuvien erityistoimenpiteiden yhteensovittamisesta 25 päivänä helmikuuta 1964 annetun neuvoston direktiivin 64/221/ETY⁽¹⁾ 8 ja 9 artiklaa tulkittava niin, että hallintoviranomaiset – riippumatta viranomaisen sisäisestä instanssijärjestyksestä – eivät saa muutoin kuin pakottavissa tapauksissa tehdä päätöstä karkottamisesta valtakunnan alueelta ilman mainitun direktiivin 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua toimivaltaisen viranomaisen (josta Itävallan lainsäädännössä ei ole säädetty) lausuntoa, mikäli niiden päätöstä vastaan pelkkä valitusten kumoaminen hallintotuomioistuimissa on sallittua sellaisin rajoituksin,

- a) että kyseiset valitukset eivät saa lykkäävää vaikutusta alusta lukien,
- b) että kyseiset tuomioistuimet eivät tee päätöksiä tarkoituksenmukaisuudesta ja että ne voivat ainoastaan kumota valituksenalaiset päätökset,
- c) että toinen näistä tuomioistuimista (Verwaltungsgerichtshof) rajoittuu johdonmukaisuuden tutkimiseen tosiseikkojen toteamisen osalta ja
- d) että toinen näistä tuomioistuimista (Verfassungsgerichtshof) tosiseikkojen toteamisen johdonmukaisuuden tutkimiseen rajoittumisen lisäksi on rajoittunut perustuslailla suojattujen oikeuksien loukkaamisen tutkimiseen?

(1) EYVL L 56, s. 850.

Bundesfinanzhofin 18.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Hauptzollamt Hamburg-Jonas vastaan Milupa GmbH & Co KG.

(Asia C-542/03)

(2004/C 59/20)

Bundesfinanzhof on pyytänyt 18.11.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 23.12.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Hauptzollamt Hamburg-Jonas vastaan Milupa GmbH & Co. KG seuraavaan kysymykseen:

Onko asetuksen (EY) N:o 1222/94 7 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan toista virkettä, 2 kohdan toista alakohtaa ja 5 kohtaa, sellaisina kuin ne ovat muutettuina asetuksella (EY) N:o 229/96⁽¹⁾, tulkittava niin, että ilmoituksen tekijällä ei ole oikeutta vientitukeen silloin, kun vietyjen tavaroiden valmistuksessa ei ole käytetty tämän ilmoittamaa tuotetta, joka asetuksen (EY) N:o 1222/94⁽²⁾ 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaan on rinnastettava liitteessä A olevassa 2 kohdassa kuvatulla tavalla kevytmaitojauheeseen, vaan siinä on käytetty muuta tuotetta, joka sen kuiva-ainepitoisuuden rasvattoman osuuden perusteella on asetuksen (EY) N:o 1222/94 1 artiklan 2 kohdan f alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaan myös rinnastettava liitteessä A olevassa 2 kohdassa kuvatulla tavalla kevytmaitojauheeseen?

⁽¹⁾ EYVL L 30, s. 24.

⁽²⁾ EYVL L 136, s. 5.

Euroopan yhteisöjen komission 23.12.2003 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-546/03)

(2004/C 59/21)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostonut 23.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Espanjan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehet ovat M. Díaz-Llanos La Roche ja G. Wilms, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Espanjan kuningaskunta ei ole noudattanut yhteisön tullikoodeksin⁽¹⁾ 220 artiklan 1 kohdan (ja asetuksen N:o 1854/89⁽²⁾) mukaisia velvoitteita, koska se ei ole noudattanut tässä yhteisön säännöksessä tileihin kirjaamiselta edellytetyjä määräaikoja,
2. toteaa myös, että Espanjan kuningaskunta ei ole noudattanut asetuksen N:o 1150/2000⁽³⁾ 11 artiklan mukaisia velvoitteitaan siltä osin kuin viivästyneestä toteamisesta aiheutui viivästyksiä omien varojen käytettäväksi asettamisessa, koska asetuksen N:o 1552/89⁽⁴⁾ 11 artiklan mukaisia viivästyskorkoja ei peritty 31.5.2000 asti ja asetuksen N:o 1150/2000 mukaisia viivästyskorkoja 31.5.2000 alkaen,
3. velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Omia varoja koskeva yhteisön lainsäädäntö on selkeä siltä osin kuin siinä viitataan ajankohtaan, josta alkaen Espanjan viranomaisilla on velvollisuus vahvistaa nämä varat: kyseessä on ajankohta, jolloin kansallisilla viranomaisilla on mahdollisuus laskea maksettavat summat ja ilmoittaa velalliselle kaikki asiassa sovellettavat yhteisön säädökset. Kyseisessä lainsäädännössä ei mahdollisteta, että siinä tapauksessa, kun kansallinen hallinto havaitsee, että tullivelasta johtuvia summia ei ole kirjattu tileihin, se voisi soveltaa kansallisessa lainsäädännössä säädetyjä määräaikoja, jotka ovat erilaiset kuin yhteisön lainsäädännössä vahvistetut pakolliset määräajat. Näitä määräaikoja on noudatettava aina siitä hetkestä alkaen, kun velallinen saa velasta tiedon ja voi laskea sen suuruuden.

Ajankohta, jolloin omien varojen vahvistaminen on tehtävä on riippumaton velalliselle tehtävästä ilmoituksesta tai kansallisten viranomaisten lopullisesta päätöksestä. Näillä seikoilla on merkitystä vain kansallisten viranomaisten ja velallisen välisessä suhteessa, kun taas jäsenvaltion ja yhteisön välistä suhdetta, kun on kyse omista varoista, säädellään vain tileihin kirjaamisen objektiivisten edellytysten täyttämisenä. Velvollisuus vahvistaa omat varat ja tämän jälkeen velvollisuus asettaa ne käytettäväksi ovat riippumattomia kansallisessa lainsäädännössä sitä varten säädetyistä ylimääräisistä määräajoista, että velallinen voi esittää huomautuksensa. Näin ollen Espanjan viranomaisten noudattama käytäntö ei ole yhteisön lainsäädännön mukainen.

Näiden velvoitteiden noudattamatta jättämisestä seuraa, että Espanjan on maksettava omia varoja koskevan yhteisön lain-säädännön mukaisia viivästyskorjoja. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön omien varojen toteamisen velvollisuuden, niiden säädetyssä määräajassa tapahtuvan komission tilille merkitsemisen velvollisuuden ja lopuksi viivästyskorjojen – jotka on maksettava koko viivästymisen ajalta ja jotka erääntyvät maksettaviksi oli komission tilille kirjaamisen viivästymisen syy mikä hyvänsä – maksamisen velvollisuuden välillä on olemassa erottamaton yhteys. Näin ollen Espanjan viranomaisten sisäisiin menettelyihinsä tekemällä viittauksella ei ole mitään vaikutusta niillä olevaan viivästyskorjojen maksamista koskevaan velvollisuuteen. Jotta komissio voisi laskea näiden viivästyskorjojen määrän, Espanjan viranomaisilla on velvollisuus toimittaa sille kaikki tarpeelliset tiedot koskien ajanjaksoja tileihin kirjaamisen, joka on omien varojen perimistä koskevien yhteisön säännösten mukaan asianmukainen ajankohta omien varojen toteamista varten, ja Espanjan viranomaisten noudattamien käytäntöjen välillä. Espanjan kuningaskunta ei ole noudattanut tätä velvollisuutta.

- (¹) Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2313/92 (EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1).
- (²) Tullivelkaan perustuvien tuonti- tai vientitullien määrien kirjaamisesta tileihin ja niiden maksamisen edellytyksistä 14 päivänä kesäkuuta 1989 annettu neuvoston asetus N:o 1854/89 (EYVL L 186, 30.6.1989, s. 1).
- (³) Yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom soveltamisesta 22 päivänä toukokuuta 2000 tehty neuvoston asetus (EY, Euratom) (EYVL L 130, 31.5.2000, s. 1).
- (⁴) Yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Euratom soveltamisesta 29 päivänä toukokuuta 1989 tehty neuvoston asetus (ETY, Euratom) N:o 1552/89 (EYVL L 155, 7.6.1989, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 23.12.2003 Helleenien tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-550/03)

(2004/C 59/22)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Helleenien tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat sen oikeudellisen yksikön virkamiehet Georgios Zavvos ja Wouter Wils.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Helleenien tasavalta ei ole noudattanut

- yhteisön rautateiden kehittämistä annetun neuvoston direktiivin 91/440/ETY muuttamisesta 26 päivänä helmikuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/12/EY (¹),
- rautatieyritysten toimiluvista annetun neuvoston direktiivin 95/18/EY muuttamisesta 26 päivänä helmikuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/13/EY (²), eikä
- rautateiden infrastruktuurikapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisestä ja rautateiden infrastruktuurin käyttömaksujen perimisestä sekä turvallisuustodistusten antamisesta 26 päivänä helmikuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/14/EY (³),

mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisten direktiivien noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä ja koska se ei ainakaan ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle, ja

- velvoittaa Helleenien tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika, jossa edellä mainitut direktiivit oli pantava täytäntöön sisäisessä oikeusjärjestyksessä, on päättynyt 15.3.2003.

(¹) EYVL L 75, 15.3.2001, s. 1.

(²) EYVL L 75, 15.3.2001, s. 26.

(³) EYVL L 75, 15.3.2001, s. 29.

Unilever Bestfoods (Irlanti) Ltd:n, aiemmin HB Ice Cream Ltd, 29.12.2003 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-65/98, Van den Bergh Foods Ltd, aiemmin HB Ice Cream Ltd, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 23.10.2003 antamasta tuomiosta

(Asia C-552/03 P)

(2004/C 59/23)

Unilever Bestfoods (Irlanti) Ltd, aiemmin HB Ice Cream Ltd, on valittanut 29.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-65/98 (¹), Van den Bergh

Foods Ltd, aiemmin HB Ice Cream Ltd, vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 23.10.2003 antamasta tuomiosta. Valittajan kotipaikka on Dublin (Irlanti), edustajat ovat asianajajat Nicholson, Rowe, Biesheuvel ja de Grave ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

vaihtoehtoisesti on laiminlyönyt perustella asianmukaisesti, miksi Bronner-tapauksella ei ole merkitystä käsillä olevan asian kannalta.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin:

- (a) kumoaa -kokonaan tai osittain- yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (viides jaosto) 23.10.2003 asiassa T-65/98 antaman tuomion, lukuun ottamatta tuomion tuomiolauselman 3 kohtaa; ja
- (b) kumoaa -kokonaan tai osittain- komission asioissa IV/34.073, IV/34.395 ja IV/35.946 tekemän päätöksen, joka liittyy perustamissopimuksen 81 (aiemmin 85) ja 82 (aiemmin 86) artiklan mukaiseen menettelyyn (Van den Bergh Foods Ltd) tai vaihtoehtoisesti palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi; ja
- (c) määrää komission korvaamaan valittajan oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sekä tämän valituksen käsittelystä aiheutuvat kulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen toteamalla, että Van den Bergh Foods Ltd:n (aikaisemmin HB Ice Cream Ltd) jakelusopimukset ovat omiaan vaikuttamaan olennaisesti kilpailuun perustamissopimuksen 81 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla ja että niillä on merkittävä markkinoita eristävä vaikutus.

Valittaja väittää myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen soveltaessaan perustamissopimuksen 81 artikla 3 kohtaa. Se on soveltanut väärin merkityksellisiä todistustaakkaa ja näyttökynnystä koskevia periaatteita ja siten sen tuomio on puutteellisesti perusteltu.

Viimeiseksi väitetään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen kahdella tavalla soveltaessaan perustamissopimuksen 82 artiklaa:

- se on ryhtynyt oikeudellisiin toimenpiteisiin, jotka ylittävät sen toimivallan ja joihin ryhtyminen on perusteltu puutteellisesti, ja siitä johtuen ne eivät voi tukea kannustimien väärinkäyttöluonnetta koskevaa johtopäätöstä; ja
- se on laiminlyönyt soveltaa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Bronner esittämiä oikeudellisia periaatteita tai

(¹) EYVL C 234, 25.7.1998, s. 28.

Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exportersin 30.12.2003 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston (laajennettu kokoonpano) 16.10.2003 antamasta tuomiosta asiassa T-148/00 (¹), Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, väliintulijana vastaajan puolella Helleenien tasavalta

(Asia C-553/03 P)

(2004/C 59/24)

Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters on valittanut 30.12.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston (laajennettu kokoonpano) asiassa T-148/00, Panhellenic Union of Cotton Ginners and Exporters vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, väliintulijana vastaajan puolella Helleenien tasavalta, 16.10.2003 antamasta tuomiosta. Valittajan kotipaikka on Thessaloniki (Kreikka), edustajat ovat asianajajat K. Adamantopoulos ja J. Gutiérrez Gisbert ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Valittaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 16.10.2003 asiassa T-148/00 antaman tuomion, jossa jätettiin tutkimatta valittajan alkuperäinen kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sekä veloitettiin valittaja vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluisistaan ja korvaamaan Euroopan yhteisöjen komission oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa;
2. kumoaa, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa alun perin on vaadittu, komission Kreikan puuvillaviraston Kreikassa puuvillan soveltamasta tukijärjestelmästä tekemän päätöksen (2000/206/EY) (²) 1 artiklan siltä osin, kuin siinä todetaan 17/23.4.1992 annetun lain nro 2040/92 olevan ainoastaan 30 §:n 3 momentin eikä myös saman lain 30 §:n 1 momentin osalta yhteismarkkinoille soveltumaton; ja
3. velvoittaa Euroopan yhteisöjen komission korvaamaan tämän valituksen käsittelystä aiheutuvat sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Käsillä oleva valitus perustuu seuraaviin kahteen valitusperusteeseen:

- (i) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt ilmeisen virheen toteamalla, että valittaja riitauttaa ensisijaisesti komission toteamuksen, jonka mukaan tasoitusmaksu on puuvilla-alan yhteisen markkinajärjestelyn mukainen ja siksi valittajan alkuperäinen kanne on jätettävä tutkimatta – mikäli tämä ratkaisu pysytettäisiin voimassa, loukattaisiin seurauksena valittajan oikeutta tuomioistuinkäsittelyyn.

Tämä perustuu siihen, että valittajalla ei ole ollut muuta vaihtoehtoa, kuin kiistää riidanalaisen päätöksen päätösoosan 1 artiklassa oleva virheellinen toteamus, jossa epäsuorasti viitataan riidanalaisen päätöksen IV jakson viimeiseen kohtaan, jossa todetaan, että laki nro 2040/92 ei 30 §:n 1 momentin osalta ”ole ristiriidassa puuvillan yhteisen markkinajärjestelyn kanssa”. Riidanalainen päätös on virheellinen siltä osin, kuin komissio ei ole noudattanut velvollisuuttaan arvioida Kreikan puuvillaviraston toimintaa, joka rahoitetaan lain nro 2040/92 30 §:n 1 momentin mukaisella tasoitusmaksulla, EY:n valtiontukia koskevien sääntöjen perusteella; ja

- (ii) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa on oikeudellinen virhe ja se on Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön vastainen.

Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio on Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön vastainen siltä osin, kuin tuomiossa todetaan, että (i) ”on ilmeistä” että lain nro 2040/92 30 §:n 1 momentin mukainen tasoitusmaksu ei ole valtiontuki eikä sisällä ”valtiontukiulottuvuutta” – syynä tähän on se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kannan mukaan lain nro 2040/92 30 §:n 1 momentin mukainen tasoitusmaksu on ”ainoastaan toinen kahdesta Kreikan puuvillaviraston myöntämien valtiontukien rahoitustavasta”; ja (ii) että on virheellistä samastaa lain nro 2040/92 30 §:n 1 momentin mukainen tasoitusmaksu ”valtiontukeen”. Syynä tähän on se, että lain nro 2040/92 30 §:n 1 momentin mukainen tasoitusmaksu on asioihin Enirisorse ja Van Calster perustuvassa oikeuskäytännössä tarkoitettu valtiontuki.

Rechtbank Utrecht Sektor Kanton, Locatie Utrecht 10.12.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa RECHTBANK UTRECHT SECTOR KANTON, LOCATIE UTRECHT vastaan 1. V.O.F. Marianne Zeeschip, 2. ALBERT MOOIJ, 3. SJOERDTJE SIJSWERDA, 4. GERRIT DANIEL SCHRAM

(Asia C-3/04)

(2004/C 59/25)

Rechtbank Utrecht Sektor Kanton, Locatie Utrecht, on pyytänyt 10.12.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 5.1.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa RECHTBANK UTRECHT SECTOR KANTON, LOCATIE UTRECHT vastaan 1. V.O.F. Marianne Zeeschip, 2. ALBERT MOOIJ, 3. SJOERDTJE SIJSWERDA, 4. GERRIT DANIEL SCHRAM, seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko jäsenvaltioiden itsenäisiä kauppaedustajia koskevan lainsäädännön yhteensovittamisesta annetussa direktiivissä 86/653/ETY⁽¹⁾ tarkoitettuna kauppaedustajana pidettävä sellaista itsenäistä välittäjää, joka on suorittanut välityspalveluja (yhden ainoan, ei siis usean) vuosittain jatkettavan sopimuksen (laivan rahtaus sopimus) tekemisessä ja joka kirjaa sopimuksen liitteeseen sellaisten vuosittaisten rahtineuvottelujen tulokset, joita laivan omistaja ja kolmas henkilö käyvät rahtaus sopimuksen voimassaolon jatkamisen yhteydessä (tosin ajanjaksolla 1994–2000 vuonna 1999 näitä neuvotteluja ei käyty)?
2. Onko ensimmäiseen kysymykseen vastattaessa merkitystä sillä, että – jos on ratkaistava, onko kyseessä edustus sopimus – vuosikautia on maksettu korvaus (provisio), jonka suuruus on 2,5 prosenttia rahtaus sopimuksesta, ja/tai sillä, että direktiivin 7 artiklan 1 kohdassa puhutaan ”päätetystä liiketoimesta” ja oikeudesta saada provisio, ”jos [liiketoimi] on päätetty sellaisen kolmannen henkilön kanssa, jonka [edustaja] on aikaisemmin hankkinut asiakkaaksi vastaavia liiketoimia varten”?
3. Onko ensimmäiseen kysymykseen vastattaessa merkitystä sillä, että direktiivin 17 artiklassa puhutaan asiakkaista eikä asiakkaasta?

(1) EYVL C 259, 9.9.2000, s. 24.

(2) EYVL 2000, L 63, s. 27.

(1) Neuvoston direktiivi 86/653/ETY, annettu 18 päivänä joulukuuta 1986, jäsenvaltioiden itsenäisiä kauppaedustajia koskevan lainsäädännön yhteensovittamisesta. EYVL, erityispainos 1986, 6/nide 2, s. 150.

Euroopan yhteisöjen komission 9 päivänä tammikuuta 2004 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyttä kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-6/04)

(2004/C 59/26)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 9 päivänä tammikuuta 2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyttä kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asianmiehet ovat L. Flynn ja M. van Beek ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta ei ole noudattanut luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteita, koska se ei ole pannut virheettömästi täytäntöön kyseistä direktiiviä; ja
- velvoittaa Yhdistyneen kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

6 artiklan 2 kohta

Vaikka Yhdistynyt kuningaskunta on antanut säännökset, joilla tämä säännös on saatettu voimaan häiriötä aiheuttavien toimenpiteiden valvonnan osalta, kaikissa Yhdistyneen kuningaskunnan osissa ei ole voimassa säännöksiä, jotka valtuuttavat toimivaltaisen viranomaisen ryhtymään toimenpiteisiin alueen heikentymisen estämiseksi. Komissio katsoo, että Yhdistynyt kuningaskunta ei siten ole saattanut täydellisesti voimaan direktiivin 6 artiklan 2 kohtaa siltä osin, kuin kyse on osoitetun alueen suojelemisesta heikentymiseltä, joka johtuu pikemminkin laiminlyönnistä tai passiivisuudesta kuin vahingoittavista toimenpiteistä.

6 artiklan 3 ja 4 kohta

Direktiivin 6 artiklan 3 kohta koskee suunnitelmia tai hankkeita, jotka saattavat vaikuttaa alueeseen merkittävästi. Näitä varten on säädetty kaksiosainen koe. Sellaiset suunnitelmat ja hankkeet on arvioitava kuulemalla kansalaisia sen kannalta, vaikuttavatko ne haitallisesti alueen koskemattomuuteen. Direktiivin 6 artiklan 4 kohdan mukaan tietyissä olosuhteissa on toteutettava korvaavia toimenpiteitä. Komissio katsoo, että näitä säännöksiä ei ole pantu asianmukaisesti täytäntöön

Yhdistyneen kuningaskunnan lainsäädännössä kolmen erityisen seikan osalta. Kansallinen lainsäädäntö on puutteellinen vedenottosuunnitelmien ja -hankkeiden, maankäytön suunnittelun sekä Gibraltarin osalta olemassaolevien suunnittelukeuksien uudelleen arvioinnin osalta.

11 artikla ja 14 artiklan 2 kohta

Direktiivin 11 artiklassa säädetään jäsenvaltioille velvollisuus huolehtia ensisijaisesti suojeltavien luontotyyppien ja lajien suojelun tason seurannasta. Yhdistynyt kuningaskunta ei ole erityisesti pannut täytäntöön voimaan kyseistä velvoitetta. Ennen kuin kyseinen määräys pantu täytäntöön ja toimivaltaisille viranomaisille on selvästi asetettu kyseinen velvollisuus, komissio ei kykene selvittämään, onko sellaista seuranta toteutettu. Sama näkökohta ilmenee direktiivin 14 artiklan 2 kohdassa, jossa säädetään, että mikäli toimenpiteet katsotaan tarpeellisiksi, niihin on kuuluttava 11 artiklassa säädetyn seurannan jatkaminen.

12 artiklan 1 kohdan d alakohta

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin täytäntöönpanolainsäädännössä ei ole säädetty direktiivin 12 artiklan 1 kohdan d alakohdassa säädetystä velvollisuudesta ottaa käyttöön tiukkaa suojelujärjestelmää lisääntymis- tai levähdyspaikkojen heikentämisen ehkäisemiseksi.

Lisäksi Gibraltarin osalta NPO 1991:ssä säädetty pakkotoimia koskevat valtuudet eivät ole riittäviä direktiivin 12 artiklan 1 kohdan mukaisen suojelun varmistamiseksi.

12 artiklan 4 kohta

Direktiivin 12 artiklan 4 kohdassa säädetään tahatonta pyydystämistä ja tappamista koskevasta tarkkailusta. Yhdistyneen kuningaskunnan täytäntöönpanotoimenpiteet eivät sisällä säännöksiä, joissa säädetään sellaisen tarkkailujärjestelmän käyttöön ottamisesta. Lisätietojen puuttuessa komissio ei kykene selvittämään, toteutetaanko sellaista tarkkailua

13 artiklan 1 kohta

Direktiivin 13 artiklan 1 kohdassa säädetään kiellosta pitää hallussa, kuljettaa, pitää kaupan tai vaihtaa ja tarjota myytäväksi tai vaihdettavaksi kasvilajien luonnosta otettuja yksilöitä, lukuun ottamatta niitä yksilöitä, jotka on otettu laillisesti ennen tämän direktiivin täytäntöönpanoa. Komissio katsoo jälleen, että tätä kielloa koskevissa kansallisissa täytäntöönpanotoimenpiteissä ei ole noudatettu tätä poikkeusta koskevaa ajallista rajoitusta.

15 artikla

Direktiivin 15 artikla, jossa säädetään yleisestä kiellosta käyttää valikoimattomia keinoja pyydystämiseen tai tappamiseen, on pantu täytäntöön C(NH)R:n 41 §:ssä, C(NH)R(NI)1995:n 36 §:n 2 momentissa ja NPO 1991:n 17V §:n 2 momentissa. Näissä säännöksissä kriminalisoidaan kaikki pyydystämistä ja tappamistavat, jotka on lueteltu direktiivin liitteessä VI olevissa a ja b kohdassa. Komissio katsoo tämän täytäntöönpanotavan olevan sellainen, että 15 artiklassa säädettyä yleistä kieltä ei ole sisällytetty kansalliseen lainsäädäntöön.

16 artikla

Direktiivin 16 artiklan 1 kohdan mukaan poikkeaminen direktiivin 12, 13 ja 14 artiklan ja 15 artiklan a ja b alakohdan kielloista sallitaan tietyissä olosuhteissa. Poikkeamiselle on 16 artiklan 1 alakohdan alussa asetettu kaksi ehtoa, nimittäin että muuta tyydyttävää ratkaisua ei ole ja että poikkeus ei haittaa kyseisten lajien kantojen suotuisan suojelun tason säilyttämistä niiden luontaisella levinneisyysalueella. Komissio katsoo, että kansalliset toimenpiteet, joilla näistä poikkeuksista on säädetty, eivät ole riittäviä näiden ehtojen täytäntöönpanemiseksi.

Direktiivin soveltaminen aluevesien ulkopuolella

Komissio katsoo, että direktiiviä on sovellettava aluevesien ulkopuolella. Yhdistynyt kuningaskunta ei ole pannut erityisesti täytäntöön direktiivin 4 artiklassa tarkoitettua velvoitetta osoittaa erityisten suojelutoimien alueita eikä säätänyt määräyksiä direktiivin 12 artiklassa tarkoitettua lajien suojelusta siltä osin, kuin täytäntöönpanolainsäädäntöä ei sovelleta Yhdistyneen kuningaskunnan aluevesien ulkopuolella.

(¹) EYVL L 206, 21.5.1992, s. 7.

Gerechthof te 's-Hertogenbosch 8.1.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa E. Bujara vastaan Inspecteur van de Belastingdienst/Limburg/kantoor Buitenland te Heerlen

(Asia C-8/04)

(2004/C 59/27)

Gerechthof te 's-Hertogenbosch, on pyytänyt 8.1.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 12.1.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa E. Bujara vastaan Inspecteur van de Belastingdienst/Limburg/kantoor Buitenland te Heerlen, seuraavaan kysymykseen:

Onko toisessa jäsenvaltiossa, esimerkiksi Saksassa, asuvalla ulkomaisella verovelvollisella, joka ei ole oikeutettu Saksan kanssa tehtyyn verosopimukseen perustuviin etuihin, koska hän ei täytä verosopimuksen ehtoa vähintään 90 prosentin tulojen saamisesta Alankomaista, yhteisön oikeuteen perustuva oikeutta saada hänen säästö- ja sijoitustuloaan Alankomaissa laskettaessa otetuksi huomioon verovapaa omaisuus ja tuloverosta tehtävä vähennys, mikäli toisessa jäsenvaltiossa, esimerkiksi Belgiassa, asuvalla ulkomaisella verovelvollisella on tämän säästö- ja sijoitustuloa laskettaessa oikeus saada otetuksi huomioon nämä edut Belgian kanssa tehdyn verosopimuksen perusteella (ja Staatssecretaris van Financiënin 21.2.2002, nro CPP 2001/2745, BNB 2002/164, tekemän päätöksen perusteella), vaikka myöskään hän ei saa vähintään 90 prosenttia tuloistaan Alankomaista?

Hoge Raad der Nederlanden 23.12.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö rikosasiassa, jossa vastaajana on GEHARO B.V.

(Asia C-9/04)

(2004/C 59/28)

Hoge Raad der Nederlanden, on pyytänyt 23.12.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 12.1.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua rikosasiassa, jossa vastaajana on GEHARO B.V., seuraavaan kysymykseen:

Estääkö direktiivin 91/338/ETY (¹) (kadmiumdirektiivi) 1 artiklan toinen virke soveltamasta tuossa direktiivissä säädettyjä edellytyksiä tuon direktiivin liitteessä tarkoitettujen (loppu)tuotteiden tai aineosien kadmiumpitoisuuden osalta direktiivissä 88/378/ETY (²) (leludirektiivi) tarkoitettuihin leluihin?

(¹) Neuvoston direktiivi 91/338/ETY, annettu 18 päivänä kesäkuuta 1991, tiettyjen vaarallisten aineiden ja valmisteiden markkinoille saattamisen ja käytön rajoituksia koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä annettun direktiivin 76/769/ETY muuttamisesta kymmenennen kerran. EYVL, erityispainos 1991, 13/nide 20, s. 198.

(²) Neuvoston direktiivi 88/378/ETY, annettu 3 päivänä toukokuuta 1988, lelujen turvallisuutta koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä. EYVL, erityispainos 1988, 15/nide 8, s. 106.

Consiglio di Stato, kuudes jaosto 11.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Fratelli Martini & C. ja Cargill srl vastaan Ministero delle Politiche Agricole e Forestali, Ministero della Salute, Ministero delle Attività Produttive

(Asia C-11/04)

(2004/C 59/29)

Consiglio di Stato, on pyytänyt 11.11.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 15.1.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Fratelli Martini Spa & C. ja Cargill srl vastaan Ministero per le Politiche agricole e forestali, Ministero della Salute, Ministero delle Attività Produttive, seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko EY 152 artiklan 4 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että sitä voidaan käyttää oikeusperustana sellaisia tuotemerkintöjä koskevien säännösten antamiseksi, joista on kyse direktiivissä 2002/2/EY ⁽¹⁾ kasviperäisten rehujen merkintöjen osalta?
2. Voiko direktiivi 2002/2/EY perustua ennalta varautumisen periaatteeseen siltä osin kuin siinä veloitetaan ilmoittamaan rehuseoksissa olevien rehuaineiden täsmälliset määrät myös silloin kun on kyse kasviperäisistä rehuista, vaikka tieteellisiin tutkimustuloksiin perustuvaa selvitystä riskeistä ei ole tehty ja kun tämä ennaltaehkäisevä toimenpide on annettu sen perusteella, että käytettyjen rehuainemäärien ja ennaltaehkäistävien sairauksien välillä on mahdollisesti yhteys, ja voidaanko sitä pitää joka tapauksessa perusteltuna suhteellisuusperiaatteen kannalta arvioiden, kun sen mukaan tämän toimenpiteen päämääränä olevien, kansanterveyden suojeluun liittyvien tavoitteiden saavuttamiseksi ei riitä rehuntuottajille asetettu velvollisuus antaa tietoja salassapitovelvollisuuden sitomille viranomaisille, jotka ovat toimivaltaisia terveyden suojeluun liittyvissä kysymyksissä, vaan siinä asetetaan yleinen velvollisuus ilmoittaa kasviperäisten rehujen tuoteselostemerkinnöissä rehuissa käytettyjen rehuaineiden prosenttiosuudet?
3. Onko direktiivi 2002/2/EY ristiriidassa jäsenvaltioiden kansalaisille tunnustetun omistusoikeuden suojan kanssa, koska siinä ei noudateta suhteellisuusperiaatteen vaatimuksia?

⁽¹⁾ Euroopan parlamenttiin ja neuvoston direktiivi 2002/2/EY, annettu 28 päivänä tammikuuta 2002, rehuseosten liikkuvuudesta annetun neuvoston direktiivin 79/373/ETY muuttamisesta ja komission direktiivin 91/357/ETY kumoamisesta. EYVL L 63, 6.3.2002, s. 23-25.

Consiglio di Stato 11.11.2003 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Ferrari Mangimi srl ja ASSALZOO, Associazione nazionale produttori alimentari zootechnici vastaan Ministero per le Politiche agricole e forestali, Ministero della Salute, Ministero delle Attività Produttive, Ministero delle Attività Produttive e Associazione Italiana Allevatori

(Asia C-12/04)

(2004/C 59/30)

Consiglio di Stato, on pyytänyt 11.11.2003 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 15.1.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Ferrari Mangimi srl ja ASSALZOO, Associazione nazionale produttori alimentari zootechnici vastaan Ministero per le Politiche agricole e forestali, Ministero della Salute, Ministero delle Attività Produttive, Ministero delle Attività Produttive e Associazione Italiana Allevatori, seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko EY 152 artiklan 4 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että sitä voidaan käyttää oikeusperustana sellaisia tuotemerkintöjä koskevien säännösten antamiseksi, joista on kyse direktiivissä 2002/2/EY ⁽¹⁾ kasviperäisten rehujen merkintöjen osalta?
2. Voiko direktiivi 2002/2/EY perustua ennalta varautumisen periaatteeseen siltä osin kuin siinä veloitetaan ilmoittamaan rehuseoksissa olevien rehuaineiden täsmälliset määrät myös silloin kun on kyse kasviperäisistä rehuista, vaikka tieteellisiin tutkimustuloksiin perustuvaa selvitystä riskeistä ei ole tehty ja kun tämä ennaltaehkäisevä toimenpide on annettu sen perusteella, että käytettyjen rehuainemäärien ja ennaltaehkäistävien sairauksien välillä on mahdollisesti yhteys, ja voidaanko sitä pitää joka tapauksessa perusteltuna suhteellisuusperiaatteen kannalta arvioiden, kun sen mukaan tämän toimenpiteen päämääränä olevien, kansanterveyden suojeluun liittyvien tavoitteiden saavuttamiseksi ei riitä rehuntuottajille asetettu velvollisuus antaa tietoja salassapitovelvollisuuden sitomille viranomaisille, jotka ovat toimivaltaisia terveyden suojeluun liittyvissä kysymyksissä, vaan siinä asetetaan yleinen velvollisuus ilmoittaa kasviperäisten rehujen tuoteselostemerkinnöissä rehuissa käytettyjen rehuaineiden prosenttiosuudet?

3. Onko direktiiviä 2002/2/EY tulkittava siten, että sen soveltaminen ja siten sen tehokkuus edellyttää, että vahvistetaan positiivista rehuaineista, joista käytetään niiden erityisiä nimiä, kuten kymmenennessä perustelukappaleessa ja 24.4.2003 esitetystä komission muistiossa (KOM 2003 178) ⁽²⁾, täsmennetään, vai onko direktiiviä sovellettava jäsenvaltioissa ennen kuin laaditaan positiivista direktiivissä tarkoitetuista rehuaineista tukeutumalla luettelointiin rehuseoksiin sisältyvistä rehuaineista ja näiden kaupallisia tuotelajeja vastaavista geneerisistä nimityksistä ja määritelmistä?
4. Onko direktiiviä 2000/2/EY pidettävä sääntöjenvastaisena siksi, että sillä loukataan yhdenvertaisuusperiaatetta ja syrjintäkiellon periaatetta rehuntuottajien vahingoksi suhteessa ihmisten nautittavaksi tarkoitettuja elintarvikkeita valmistaviin tuottajiin siltä osin kuin rehuntuottajiin sovelletaan säännöstöä, jonka mukaan rehuseoksiin sisältyvien rehuaineiden määrät on ilmoitettava?

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/2/EY, annettu 28 päivänä tammikuuta 2002, rehuseosten liikkuvuudesta annetun neuvoston direktiivin 79/373/ETY muuttamisesta ja komission direktiivin 91/357/ETY kumoamisesta. EYVL L 63, 6.3.2002, s. 23-25.

⁽²⁾ Ei julkaistu.

Conseil d'Etat, section du contentieux 3.12.2003 tekemälään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Abdelkader Delles, Confédération générale du travail, Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux ja Fédération nationale de l'action sociale Force Ouvrière vastaan Secrétariat général du gouvernement – väliintulijoina: Union des fédérations ja syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médicosocial

(Asia C-14/04)

(2004/C 59/31)

Conseil d'Etat, section du contentieux, on pyytänyt 3.12.2003 tekemälään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 15.1.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuinta ennakkoratkaisua asiassa Abdelkader Delles, Confédération générale du travail, Fédération nationale des syndicats des services de santé et des services sociaux ja Fédération nationale de l'action sociale Force Ouvrière vastaan Secrétariat général du gouvernement – väliintulijoina: Union des fédérations ja syndicats nationaux d'employeurs sans but lucratif du secteur sanitaire, social et médicosocial, seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko katsottava, ottaen huomioon 23.11.1993 annetun neuvoston direktiivin 93/104/EY ⁽¹⁾ tavoitteen, joka kyseisen direktiivin 1 artiklan 1 kohdan mukaan on asettaa

turvallisuutta ja terveyttä koskevat vähimmäisvaatimukset työajan järjestämiseksi, että tuossa direktiivissä tehtyä työajan käsitteen määrittelyä sovelletaan vain siinä asetettuihin yhteisön tasoihin rajoihin, vai onko sen katsottava olevan yleisesti sovellettava, jolloin se koskee myös kansallisessa oikeudessa, erityisesti tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annetuissa säännöksissä, asetettuja rajoja, vaikka on mahdollista, kuten esillä olevassa asiassa Ranskassa, että nämä rajat on työntekijöiden suojelemiseksi asetettu direktiiviä suojaavammalle tasolle

2. Voidaanko katsoa, että järjestelmä, jossa työaika vastaa säännöllistä työaikaa, ja joka on täysin suhteellinen, ja jossa otetaan huomioon kaikki läsnäolotunnit, mutta niitä painotetaan siten, että otetaan huomioon, että toimettomina jaksoina tehty työ on vähemmän intensiivistä, on yhteensopiva 23.11.1993 annetun direktiivin 93/104/EY tavoitteiden kanssa?

⁽¹⁾ Council Directive 93/104/EC of 23 November 1993 concerning certain aspects of the organisation of working time. (Suomenkielistä toisintoa ei ole saatavissa). EYVL L 307, 13.12.1993, s. 18-24.

Euroopan yhteisöjen komission 20.1.2004 Saksan liittotasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-16/04)

(2004/C 59/32)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 20.1.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Saksan liittotasavaltaa vastaan. Edustajina ovat Denis Martin ja Horstpeter Kreppel, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Saksan liittotasavalta on rikkonut työpaikoille asetettavista turvallisuutta ja terveyttä koskevista vähimmäisvaatimuksista 30 päivänä marraskuuta 1989 annetun neuvoston direktiivin 89/654/ETY ⁽¹⁾ (ensimmäinen direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi) 3 ja 10 artiklaa

a) sikäli kuin yhteisön säännösten vastaisesti

– VBG 1/GUV .01 30 §:n 4 momentissa sallitaan liukuovien ja pyörivien ovien käyttö hätäpois-tumisovina,

- Musterbauordnungin 1 §:n 1 momentti, 3 §:n 1 momentti, 1 §:n 35 momentti ja 37 § eivät sisällä riittävän selkeitä työsuojeluoikeudellisia säännöksiä kattoikkunoiden osalta, ja
 - Arbeitsstättenverordnungin 3 §:n 1 momentin 1 kohta ja 20 § eivät sisällä riittävän sitovia säännöksiä lastauslaitureiden osalta,
- b) ja sikäli kuin Saksan liittotasavalta ei ole ilmoittanut komissiolle riidanalaisten lakien uudistamisesta.
2. Saksan liittotasavalta veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Direktiivien täytäntöönpanolle säädetty määräaika on umpeutunut 31.12.1992, eikä Saksan liittotasavalta ole antanut tarvittavia säännöksiä täyttääkseen direktiivin 3 artiklan, luetuna yhdessä direktiivin liitteen I 4.4 kohdan 3. virkkeen, 10.1 kohdan 1. virkkeen, 10.2 kohdan ja 14.1 kohdan kanssa, mukaisia veloitteitaan.

(¹) EYVL L 393, s. 1.

Euroopan yhteisöjen komission 21.1.2004 Espanjan kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-17/04)

(2004/C 59/33)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 21.1.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Espanjan kuningaskuntaa vastaan. Kantajan edustaja on oikeudellisen yksikön virkamies Gregorio Valero Jordana, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Espanjan kuningaskunta ei ole noudattanut tiettyjen suurista polttolaitoksista ilmaan joutuvien epäpuhtauspäästöjen rajoittamisesta 23 päivänä lokakuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/80/EY (¹) mukaisia veloitteitaan, koska se ei ole antanut tämän direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä ja joka tapauksessa koska se ei ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle

- velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika direktiivin saattamiseksi osaksi kansallista oikeusjärjestystä päättyi 27.11.2002.

(¹) EYVL L 309, 27.11.2001, s. 1.

Euroopan yhteisöjen komission 23 päivänä tammikuuta 2004 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-20/04)

(2004/C 59/34)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23 päivänä tammikuuta 2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ranskan tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamies on W. Wils ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut kuljetettavista painelaitteista annetun neuvoston direktiivin 1999/36/EY mukauttamisesta tekniikan kehitykseen 6 päivänä kesäkuuta 2002 annetun komission direktiivin 2002/50/EY (¹) mukaisia veloitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä ja koska joka tapauksessa se ei ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle;
2. velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika, jonka kuluessa jäsenvaltioiden on tullut saattaa direktiivin noudattamisen edellyttämät toimenpiteet voimaan on päättynyt 1 päivänä tammikuuta 2003.

(¹) EYVL L 149, 7.6.2002.

**Euroopan yhteisöjen komission 23 päivänä tammikuuta
2004 Irlantia vastaan nostama kanne**

(Asia C-21/04)

(2004/C 59/35)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23 päivänä tammikuuta 2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Irlantia vastaan. Kantajan asiamies on Wouter Wils ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Irlanti ei ole noudattanut kuljetettavista painelaitteista annetun neuvoston direktiivin 1999/36/

EY mukauttamisesta tekniikan kehitykseen 6 päivänä kesäkuuta 2002 annetun komission direktiivin 2002/50/EY⁽¹⁾ mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut kyseisen direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä tai koska joka tapauksessa se ei ole ilmoittanut näistä toimenpiteistä komissiolle;

2. velvoittaa Irlannin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Määräaika, jonka kuluessa jäsenvaltioiden on tullut saattaa direktiivin noudattamisen edellyttämät toimenpiteet voimaan on päätynyt 1 päivänä tammikuuta 2003.

⁽¹⁾ EYVL L 149, 07.06.2002.

ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN

Yedas Tarim ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret A.:n 2 päivänä joulukuuta 2003 Euroopan unionin neuvostoa ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne**(Asia T-367/03)**

(2004/C 59/36)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Yedas Tarim ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret A. on nostanut 2 päivänä joulukuuta 2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan unionin neuvostoa ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan kotipaikka on Istanbul (Turkki), edustaja on asianajaja R. Sinner ja prosessiosoite on Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- myöntää kantajalle korvausta vahingosta, joka on aiheutunut tulliliiton menettelyistä yleisesti sekä jotka ovat aiheutuneet Ankaran sopimuksesta, lisäpöytäkirjasta ja sen liitteistä sekä erityisesti Euroopan yhteisön assosiointineuvoston päätöksestä 1/95.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja on pieni ja keskisuuri yritys, joka toimii autoteollisuudessa. Kantaja väittää, että se on kärsinyt vahinkoa vuonna 1996 Euroopan unionin ja Turkin välille perustetusta tulliliitosta⁽¹⁾. Kantajan mukaan Euroopan unioni ei ole täyttänyt velvollisuuksiaan, jotka sillä on tulliliiton ja Ankaran sopimuksen⁽²⁾ perusteella.

Kantaja väittää, että Turkille annettaisiin lainoja ja lahjoituksia yhteisön Välimeren alueen maita koskevasta ohjelmasta sekä Euroopan unionin budjettivaroista tulliliiton Turkin taloudelle aiheuttamien kielteisten vaikutusten poistamiseksi. Kantajan mukaan annettu apu on ollut riittämätöntä. Hakija on pienenä ja keskisuurena yrityksenä kärsinyt vahinkoa, joka on johtunut riittävän taloudellisen avun puutteesta, ja sen tähden sille on

aiheutunut haittaa muiden alan yritysten kanssa käytävän reilun kilpailun kannalta.

⁽¹⁾ Tulliliiton viimeisen vaiheen aloittamisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 tehty EY–Turkki-assosiointineuvoston päätös N:o 1/95, (EYVL L 35, 13.2.1996, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan talousyhteisön ja Turkin välinen assosiointisopimus (EYVL P 217, 29.12.1964, s. 3687).

Sophie van Weyenbergin 10.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne**(Asia T-395/03)**

(2004/C 59/37)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Sophie van Weyenberg, kotipaikka Tervuren (Belgia), on nostanut 10.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustaja on asianajaja Carlos Mourato.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa kilpailun COM/TB/99 valintalautakunnan tekemän päätöksen olla hyväksymättä kantajaa soveltuvien hakijoiden luetteloon,
- velvoittaa vastaajan maksamaan kantajalle 72 924,00 euron suuruisen summan sillä varauksella, että tätä summaa muutetaan oikeudenkäynnin aikana, korvauksena aineellisesta ja henkisestä kärsimyksestä,
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja kutsuttiin uuteen suulliseen kokeeseen sen jälkeen kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi 13.3.2002 tuomion yhdistetyissä asioissa T-361/00, T-363/00 ja T-364/00⁽¹⁾, jolla tuomiolla kumottiin valintalautakunnan tekemä päätös, jolla hylättiin kantajan hakemus sisäiseen kilpailuun COM/TB/99 varallaololuettelon laatimiseksi ura-alueen B4/B5 apulaishallintoavustajista. Kantaja riitauttaa sen, että häntä ei merkitty tämän kilpailun päätteeksi laadittuun soveltuvien hakijoiden luetteloon.

Kantaja korostaa tältä osin sitä, että kirje, jolla riidanalainen päätös annettiin hänelle tiedoksi, on päivätty 20.1.2003, toisin sanoen kolme päivää ennen kyseessä olevaa suullista koetta. Tämä virhe korjattiin myöhemmin.

Kantaja vetoaa vaatimustensa tueksi siihen, että

- kyseessä olevaa kilpailuilmoitusta on rikottu ja että käsiteltävänä olevassa asiassa on tapahtunut menettelyvirhe siltä osin kuin valintalautakunta ei voinut arvioida kantajan suullisia taitoja ennen hänen kuulemistaan,
- käsiteltävänä olevassa asiassa harkintavaltaa on käytetty väärin, ottaen huomioon valintalautakunnan puolueellisuuden,
- yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu,
- perusteluvollisuutta on laiminlyöty.

(¹) Kok. H 2002, IA-37, s. II-161.

Manuel Simoes dos Santosin 11.12.2003 sisämarkkinoilla toimivaa yhdenmukaistamisvirastoa vastaan nostama kanne

(Asia T-409/03)

(2004/C 59/38)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Manuel Simoes dos Santos, kotipaikka Alicante (Espanja), on 11.12.2003 nostanut Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoilla toimivaa yhdenmukaistamisvirastoa (OHMI) vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Antonio Creus Carreras.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa nimittävän viranomaisen hiljaisen päätöksen, jolla se hylkäsi kantajan tekemän valituksen, ja 14.2.2003 tehdyn päätöksen, jolla määrättiin kantajan ylennyspisteiden alkuperäinen määrä ylennyskaudelta 2002, siltä osin kuin sillä rajoitetaan hänen palvelusaikaansa Euroopan parlamentissa
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka on Euroopan parlamentin virkamies, siirrettiin 1.10.1998 OHMI:iin. Tämä virasto ilmoitti riidanalaisella päätöksellä kantajalle tämän ylennyspisteet ylennyskaudelta 2002. Näitä pisteitä laskiessaan se oli rajoittanut kantajan palvelusajan viiteen vuoteen eikä näin ollen ollut ottanut huomioon 1.1.1991 ja 31.10.1993 välistä aikaa.

Kantaja vetoaa kumoamisvaatimuksensa tueksi ensinnäkin virkamiesten ja väliaikaisen henkilöstön urakehityksestä ja laillisuusperiaatteesta, oikeusvarmuuden periaatteesta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteesta tehdyn OHMI:n päätöksen ADM 02-39 1 artiklan rikkomiseen. Lisäksi hän vetoaa henkilöstösäättöjen rikkomiseen, koska toimielinten välillä tapahtuviin siirtoihin sovellettavia periaatteita ei ole noudatettu, ja perustellun luottamuksen periaatteen loukkaamiseen siirtoa hyväksyttäessä. Kantaja väittää lopuksi, että riidanalaisella päätöksellä loukataan perusteluvollisuutta ja suhteellisuusperiaatetta.

Hoechst AG:n 18.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-410/03)

(2004/C 59/39)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Hoechst AG, kotipaikka Frankfurt am Main (Saksa), on nostanut 18.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat M. Klusmann ja V. Turner.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin se koskee kantajaa,
- toissijaisesti alentaa sopivalla tavalla kantajalle riidanalaisessa päätöksessä määrätyn sakon määrää,
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio totesi 1.10.2003 tekemällään päätöksellä K(2003) 3426, että kantaja ja neljä muuta yritystä ovat rikkoneet EY 81 artiklan 1 kohtaa, koska ne ovat osallistuneet monitahoiseen, yhteen ja jatkuvaan sopimukseen sekä yhdenmukaistettuihin menettelytapoihin sorbaattialalla ja sopineet niiden yhteydessä muun muassa tavoitehinnoista. Kantajalle määrättiin 99 miljoonan euron suuruinen sakko.

Kantaja riitauttaa kyseisen päätöksen ja väittää, että komissio on loukannut hyvän hallinnon periaatetta, koska se on suosinut hallintomenettelyn kuluessa lainvastaisesti toista yritystä. Molemmat yritykset ovat tehneet komission kanssa yhteistyötä jo vuoden 1998 lopusta lähtien, ja kantaja väittää, että toista yritystä on lainvastaisesti kohdeltu edullisemmin.

Sen lisäksi, että menettelyssä on sen osalta toimittu sääntöjenvastaisesti, kantaja arvostelee myös sitä, ettei sille ole pyynnöistä huolimatta annettu mahdollisuutta tutustua komission asiakirjoihin. Komissio on yleisen asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden perusteella antanut aikaisemmin mahdollisuuden tutustua muutamisiin sisäisiin asiakirjoihin, joten se ei voi vedota enää tässä yhteydessä siihen, että kyseessä olevat sisäiset asiakirjat olisivat yleisesti luottamuksellisia. Kantajalle ei ole myöskään annettu kattavaa tai riittävän ymmärrettävissä olevaa versiota päätöksestä, kun otetaan huomioon ne päätöksen ensimmäiseen osaan sisältyvät perusteettomat aukkokohdat, joiden johdosta on mahdotonta tarkistaa muun muassa sitä, miten sakkojen määrä on laskettu.

Kantaja vetoaa myös sakkojen määrää vahvistettaessa tapahtuneisiin arviointivirheisiin ja oikeudellisiin virheisiin. Se arvostelee sakon perusmäärän suhteettomuutta siltä osin kuin sitä ei ole kohdeltu samalla tavalla kuin muita menettelyyn osallistuneita, ja myös virheellisesti määrättyjä kielteisiä teon seuraamuksia sekä virheellisesti sen syyksi katsottua kartelliin osallistumista "sen kantavimpana voimana". Kantaja väittää, että ryhmäkohtaisesti vahvistetun sakon perusmäärää on virheellinen, koska huomioon ei ole otettu erityisesti japanilaisen valmistajan lisäksi harjoittamaa kartellitoimintaa. Kantaja arvostelee lisäksi aineellisesti sakoille kantajan väitetyn "ringleader"-aseman vuoksi määrättyä 30 prosentin lisäystä, ja se riitauttaa myös sen tämän lisäksi määrätyn 50 prosentin lisäyksen, joka perustuu rikkomuksen uusimiseen. Kantajan tekemän yhteistyön arvioimisen osalta kantaja arvostelee sitä, että sitä ei virheellisesti ole pidetty ensimmäisenä yhteistyötä tehneenä yrityksenä.

Tämän lisäksi kantaja moittii sitä, ettei Yhdysvalloissa aikaisemmin samassa asiassa määrättyjä seuraamuksia ole hyvitetty, ja se vetoaa tältä osin myös suhteessa kolmanteen valtioon voimassa olevaan kaksinkertaisen seuraamuksen määräämis-kieltoon (non bis in idem), joka ei tosin estä aloittamasta toista menettelyä, mutta määrää kuitenkin hyvittämään ensimmäisen menettelyn yhteydessä määrättyt seuraamukset.

Kantaja arvostelee lopuksi Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua liian pitkää menettelyn kestoa, joka johtuu siitä, ettei komissio tehnyt vuosiin mitään menettelyn ensimmäisessä vaiheessa, ja väittää, että määräys pidättäytyä kilpailusääntöjen vastaisesta toiminnasta on lainvastainen tällä välin tapahtuneen asianomaisen yrityksen luovutuksen vuoksi.

Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd:n 15 päivänä joulukuuta 2003 Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne

(Asia T-413/03)

(2004/C 59/40)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Shandong Reipu Biochemicals Co. Ltd. on nostanut 15 päivänä joulukuuta 2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan unionin neuvostoa vastaan. Kantajan kotipaikka on Shandong (Kiinan kansantasavalta) ja edustaja on asianajaja O. Prost.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan para-kresolin tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 11 päivänä syyskuuta 2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1656/2003 (EUVL 2003, L 234, s. 1) 1 artiklan siltä osin kuin siinä otetaan käyttöön 12,3 % tulli kantajan valmistamien tuotteiden tuonnissa;
- velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajan kotipaikka on Kiinan kansantasavallassa ja se tuottaa ja vie para-kresolia Euroopan unioniin. Kantaja riitauttaa asetuksen N:o 1656/2003, jossa otetaan käyttöön lopullinen tulli Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan para-kresolin tuonnissa.

Kantaja väittää, että neuvosto ei ole määritellyt normaaliarvoa asetuksen N:o 384/96⁽¹⁾, sellaisena kuin se on muutettuna, 2 artiklan 5 kohdassa säädetyllä asianmukaisella ja kohtuullisella tavalla sekä huolellisuusvelvollisuuttansa noudattaen. Komission, joka on aloittanut polkumyyntimenettelyn asetuksen 5 artiklan nojalla, ei olisi pitänyt jättää huomioimatta polkumyyntiä koskevaa sääntöä, jonka mukaan sivutuotteen kustannuksia ei saa ottaa huomioon, vaan sen sijaan ne pitäisi vähentää normaaliarvoa määritettäessä, jotta normaaliarvo tulisi määritellyksi asianmukaisella ja kohtuullisella tavalla. Kantajan mukaan komissio on ollut tietoinen toisaalta parakresolin tuotantoon liittyvien tuotantokustannusten sekä toisaalta erityisesti sivutuotteiden (natriumsulfiitti ja fenoliyhdiste) tuotantoon liittyvien tuotantokustannusten välisestä erosta. Laajentamalla tutkimuksen näihin kahteen sivutuotteeseen ja ottamalla huomioon sivutuotteet normaaliarvoa määritettäessä komissio on rikkonut huolellisuusvelvollisuuttaan.

Lisäksi kantaja väittää, että neuvosto ei ole noudattanut hyvän hallintotavan periaatetta ja että se on rikkonut asetuksen N:o 348/96 2 artiklaa, koska se ei ole laskenut normaaliarvoa ainoastaan samankaltaiselle tuotteelle.

(¹) Polkumyyntillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 384/96 (EYVL L 56, 6.3.1996, s. 1).

Angel Angelidisin 19.12.2003 Euroopan parlamenttia vastaan nostama kanne

(Asia T-416/03)

(2004/C 59/41)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Angel Angelidis, kotipaikka Luxemburg, on nostanut 19.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan parlamenttia vastaan. Kantajan edustaja on asianajaja Eric Boigelot.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa Euroopan parlamentin sihteeristön 4.3.2003 tekemän päätöksen, jolla kantajan vuotta 2001 koskeva arviointikertomus hyväksyttiin lopullisesti;
- kumoaa kyseisen vuotta 2001 koskevan arviointikertomuksen;

- kumoaa implisiittisen päätöksen hylätä kantajan valitus, joka tehtiin 27.5.2003 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti ja jolla kantaja vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista;
- velvoittaa vastaajan maksamaan kantajalle 20 000 euron määrän, joka arvioidaan ex aequo et bono ja joka voi suurentua tai pienentyä oikeudenkäyntimenettelyä aikana, korvauksena henkisestä kärsimyksestä ja uran vaarantumisesta huomattavien määrästenvastaisuuksien sekä vuoden 2001 arviointikertomuksen laatimisen huomattavan viivästymisen vuoksi tilanteessa, joka oli kantajalle erityisen tuskallinen;
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja väittää aluksi, että henkilöstösääntöjen 26 ja 43 artiklaa, Euroopan parlamentin puhemiesistön 8.3.1999 laatimia, henkilöstösääntöjen 43 artiklan soveltamista koskevia yleisiä täytäntöönpanomääräyksiä sekä arviointikertomusten laatimismenettelyä koskevia ohjeita on rikottu.

Kantaja vetoaa myös harkintavallan väärinkäyttöön ja yleisten oikeusperiaatteiden, kuten puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatteen, hyvän hallinnon periaatteen, luottamuksensuojan periaatteen ja huolenpitovelvollisuuden, yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ja niiden periaatteiden loukkamiseen, joiden mukaan nimittävä viranomainen voi tehdä päätöksen ainoastaan laillisesti hyväksyttävien perusteiden eli sellaisten merkityksellisten perusteiden nojalla, joita ei rasita ilmeinen arviointivirhe, tosiseikkoja koskeva virhe tai oikeudellinen virhe.

Fédération Internationale des Maisons de l'Europe (FIME) 22.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-417/03)

(2004/C 59/42)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Fédération Internationale des Maisons de l'Europe, kotipaikka Saarbrücken (Saksa), on nostanut 22.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on avocat Pierre Soler-Couteaux.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- kumoaa pätemättömänä 9.10.2003 tehdyn päätöksen, jolla Euroopan yhteisöjen komissio on saanut itselleen kaksinkertaista etua
- toteaa, että komissio on tehnyt kolme virhettä, joista sen on jouduttava vastuuseen, eli
 - komissio on loukannut luottamuksensuojan ja vilpittömän mielen periaatteita
 - komissio ei ole koskaan noudattanut tukien maksamista koskevia sovittuja määräaikoja
 - komissio on laiminlyönyt Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksen 155 artiklaan (josta on tullut EY 211 artikla) perustuvan velvollisuutensa valvoa antamiensa määräysten noudattamista, minkä lisäksi se on tehnyt virkavirheen, joka muodostuu vakavista laiminlyönneistä sekä sille kuuluvien täytäntöönpanoa ja yhteisön varojen oikean käytön valvontaa koskevien velvollisuuksien lainvastaisesta laiminlyönneistä
- toteaa, että näistä laiminlyönneistä on aiheutunut FIME:lle vahinkoa, joka komission on korvattava
- toteaa, että FIME on kärsinyt 300 000 euron suuruisen aineettoman vahingon, ja velvoittaa komission maksamaan kyseisen määrän viivästyskorkoineen
- toteaa, että FIME on kärsinyt 210 000 euron suuruisen taloudellisen vahingon, ja velvoittaa komission maksamaan kyseisen määrän viivästyskorkoineen
- velvoittaa komission maksamaan kantajalle 10 000 euroa korvauksena kantajalle aiheutuneista muista kuluista kuin varsinaisista oikeudenkäyntikuluista
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio on riidanalaisella päätöksellään saanut kaksinkertaista etua siitä toimintatuesta, joka kantajalle on maksettava vuoden 2003 osalta, sillä komissio on yhtäältä pidättänyt määrän, jonka kantaja on saanut liikaa toimintatukea vuoden 2002 osalta, sekä toisaalta ryhtynyt perimään takaisin tukia, jotka yksi FIME:n jäsenistä eli Maison de l'Europe Avignon Méditerranée on saanut FIME:n kautta sellaisia hankkeita varten, joita ei ole toteutettu.

Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) suorittama tutkimus osoitti, että Maison de l'Europe Avignon Méditerranée ei ollut toteuttanut eräitä niitä hankkeita, joita varten se oli saanut tukia, ja että se oli näin ollen kavaltanut yhteisön varoja⁽¹⁾, ja tämän tutkimuksen johdosta komissio katsoi, että kantajan pitää maksaa sille nämä tuet takaisin.

Kumoamiskanteensa tueksi kantaja vetoaa siihen, että päätös vuoden 2002 osalta liikaa saadun tuen korvaamisesta loukkaa luottamuksensuojan ja hyvän hallintotavan periaatteita siltä osin kuin komissio oli saanut kantajassa syntymään toiveen siitä, että se voi kattaa joidenkin sen hankkeiden osalta syntyneet tappiot käyttämällä omia varojaan ja jäseniensä maksamia jäsenmaksuja menettämättä siten tukea näiden kulujen osalta.

Kantaja vetoaa myös siihen, että riidanalaisen päätöksen osalta on laiminlyöty perusteluvollisuus.

Kantaja vetoaa lisäksi siihen, että se ei ole velvollinen korvaamaan komissiolle Maison de l'Europe Avignon Méditerranéen väitetysti kavaltamia määriä, sillä kantaja ei ole millään tavalla laiminlyönyt tarkistus- ja valvontavelvollisuuksiaan. Kantaja vetoaa siis siihen, että riidanalaiselta päätökseltä puuttuu oikeudellinen perusta, minkä lisäksi kantaja vetoaa ilmeiseen arviointivirheeseen.

Kantaja vetoaa lopuksi hyvän hallintotavan periaatteen loukkaamiseen sekä huolellisuusvelvollisuuden laiminlyöntiin siltä osin kuin komissio ei ole konkreettisesti tutkinut esillä olevaa tapausta.

Vahingonkorvauskanteensa tueksi kantaja vetoaa siihen, että komissio on tehnyt kolme virhettä, joista on väistämättä aiheutunut kantajalle vahinkoa, eli sekä taloudellista että aineetonta vahinkoa. Virheet, joihin komission väitetään syylistyneen, ovat luottamuksensuojan periaatteen loukkaaminen, jota on jo tarkasteltu kumoamiskanteen yhteydessä, sovittujen määräaikojen noudattamatta jättäminen tukien maksamisen osalta sekä kantajan kautta myönnettyjen varojen käytön riittämätön valvonta.

⁽¹⁾ Ks. myös asia T-43/03, Maison de l'Europe Avignon Méditerranéeen vastaan komissio, julkaistu EUVL C 101, 26.4.2003, s. 39 sekä asia T-100/03, Maison de l'Europe Avignon Méditerranéeen vastaan komissio, julkaistu EUVL C 112, 10.5.2003, s. 46.

ARGEV Verpackungsverwertungs-Gesellschaft mbH:n ja Altstoff Recycling Austria Aktiengesellschaftin 22.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-419/03)

(2004/C 59/43)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

ARGEV Verpackungsverwertungs-Gesellschaft mbH ja Altstoff Recycling Austria Aktiengesellschaft, Wien (Itävalta), ovat nostaneet 22.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajana on asianajaja, tri Hanno Wollmann.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa komission 16.10.2003 EY 81 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisessa menettelyssä tehdyn päätöksen (asia COMP D3/35.470 – ARA; COMP D3/35.743 – ARGEV, ARO) 2 ja 3 artiklan
- vaihtoehtoisesti kumoaa mainitun päätöksen 3 artiklan
- velvoittaa vastaajan korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Vuonna 1994 kantajat ilmoittivat eräistä sopimuksista ja pyysivät puuttumattomuustodistusta tai vaihtoehtoisesti päätöstä kartellikiellosta tehtävästä poikkeuksesta. Riidanalaisella päätöksellä komissio hyväksyi ARA:n, Itävallan maanlaajuisten pakkausjätteen keräystä ja uusiokäyttöä koskevan järjestelmän, sopimuspaketin tietyin velvoittein.

Kantajat vaativat kumottavaksi päätöksen 2 ja 3 artiklaa väittäen, ettei komission toteamaa kilpailunrajoitusta ole olemassa. Komissio perustaa päätöksen 2 artiklan siihen, että ARGEV on luvannut jokaiselle jätehuoltoyritykselle, jonka kanssa se on solminut keräys- ja lajittelusopimuksen ("suoritus-sopimus"), yksinomaisen toimeksiannon kulloisellakin keräysalueella. Tämä ei pidä paikkaansa. Suoritus sopimukset eivät sisällä sitoumusta yksinomaisuuteen eikä sitoumusta ARGEV:in hyväksi. Komission olisi tämän vuoksi pitänyt antaa suoritus sopimuksille ensin pyydetty puuttumattomuustodistus poikkeuksen sijasta.

Lisäksi kantajat väittävät suoritus sopimuksen täyttävän ryhmäpoikkeusasetuksen 2790/1999⁽¹⁾ edellytykset. Vaikka ARGEV:in suoritus sopimukset sisältäisivät sitoumuksen yksin-

omaisuuteen (quod non), sopimukset täyttäisivät ryhmäpoikkeusasetuksen edellytykset. Ryhmäpoikkeusasetuksen yli menevien velvoitteiden määrääminen ei ole sallittua.

Kantajat toteavat tämän ohella, että asetetut velvoitteet ovat toteuttamiskelvottomia ja suhteettomia. Päätöksen 3 artiklan b kohdassa edellytetään, että ARGEV:lla ja/tai sen jätehuoltokumppanilla on käytettävissään ajantasaista tietoa järjestelmän kautta kotitalousalalla lisensoitujen pakkausten kokonaismäärästä. Tällaista tietoa ei kuitenkaan ole saatavilla. Markkinaosuudetkin saadaan selville vasta jälkepäin. Komission keräystavaroiden osalta määräämä jakoperuste ei näin ollen ole käyttökelpoinen. Tämän lisäksi 3 artiklan b kohta johtaa realistisiin oletuksiin siihen, että ARGEV ylittää sille kuuluvaksi määrätyn kattavuus- ja uusiokäyttökiintiön. Pahimmillaan tästä seuraisi hyväksymispäätöksen menetyks. Tämän vuoksi velvoitteet ovat suhteettomia – varsinkin, kun komission tavoittelemalla päämäärän saavuttamiseksi olisi ollut lievempiä keinoja. Komissio ei ole riidanalaisessa päätöksessä tarkastellut lähemmin ARGEV:in tätä koskevia ehdotuksia.

Kantajat väittävät vielä lopuksi, että riidanalaisen päätöksen lopputuleman ja sen perustelujen välillä on keskeisin osin ristiriita. Päätöksen perustelu sisältää velvoitteiden rajoituksia, jotka ovat olennaisia ja joita ei löydy päätöksen operatiivisesta osasta.

(¹) EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan 3 kohdan soveltamisesta tiettyihin vertikaalisten sopimusten ja yhdenmukaistettujen menettelytapojen ryhmiin 22 päivänä joulukuuta 1999 annettu komission asetus (EY) N:o 2790/1999 (EYVL L 336, s. 21).

European New Car Assessment Programmen (Euro NCAP) 22.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-424/03)

(2004/C 59/44)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

European New Car Assessment Programme (Euro NCAP), Bryssel, Belgia, on nostanut 22.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajina ovat asianajajat S. Kinsella ja K. Daly.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- velvoittaa vastaajan noudattamaan kantajan kanssa tehtyä sopimusta ja maksamaan tälle tukisopimuksen mukaisen lopullisen kokonaissumman, jonka suuruus on 40 919,65 euroa
- kumoaa komission 20.10.2003 tekemän päätöksen, jonka mukaan maksusopimuksen teosta huolimatta maksettava on ainoastaan 257 598,91 euroa
- vaihtoehtoisesti, ensimmäisen ja toisen vaatimuksen toteuttamisen sijasta, mikäli tuomioistuin katsoo, ettei maksusopimusta ole olemassa, velvoittaa vastaajan maksamaan kantajalle kantajan lopullisessa selvityksessä eritellyn lopullisen summan vähennettynä jo maksetuilla määrillä eli yhteensä 47 706,39 euroa
- toisena vaihtoehtona, ensimmäisen ja toisen vaatimuksen toteuttamisen sijasta, mikäli tuomioistuin katsoo, ettei maksusopimusta ole olemassa, kumoaa komission 20.10.2003 tekemän päätöksen, jonka mukaan maksettava on ainoastaan 257 598,91 euroa, vaikka lopullisessa selvityksessä esitetyn sopimukseen liittyvän kantajan vaatimuksen mukaan summa on 305 305,30 euroa
- velvoittaa vastaajan maksamaan korkoa sille määrälle, jonka yhteisöjen tuomioistuimen katsoo velan suuruudeksi tai joka on maksettu myöhässä edellä mainittujen vaatimusten mukaisesti
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajana on kansainvälinen voittoa tuottamaton järjestö, joka toimii uusien autojen turvallisuuden alalla. Kantaja jätti 22.8.2001 komissiolle hakemuksen tuesta 25 prosentin rahoittamiseksi hankkeesta, joka koski tiettyjen enimmäkseen nelivetoisten ajoneuvotyyppien turvallisuuden arviointia. Tämän jälkeen 12.10.2001 kantaja ja komissio solmivat tukisopimuksen, jonka ehtojen mukaan kantaja esittää komissiolle lopullisen laskelman kaikista tukikelpoisista kustannuksista ja jonka mukaan lopullisen maksujärjestelyn tutkimisen perusteella komissio maksaa tuen saldon kantajalle sekä jonka mukaan kaikki sopimukseen perustuvat summat on maksettava 60 päivän kuluessa, ellei komissio tuon ajan kuluessa ole ilmoittanut kantajalle, ettei vaatimusta voida hyväksyä. Kantaja jätti 10.12.2002 hakemuksen jäljellä olevan tukisalidon – joka sen mukaan oli 305 305,30 euroa – maksamista varten. Komissio, joka ei ollut maksanut vaadittua summaa, 31.3.2003 eli yli 60 päivän kuluttua hakemuksen saannista teki kantajaa koskevia tiedusteluja. Nämä johtivat siihen, että kantaja toimitti lisää asiakirjoja, ja kokoukseen osapuolten edustajien välityksellä. Komissio ilmoitti 2.5.2003 kantajalle, että lopullinen

summa on 298 518,65 euroa, ja pyysi kantajaa hyväksymään summan, minkä tämä asianmukaisesti tekikin. Kuitenkin 20.10.2003 komissio maksoi kantajalle 257 598,91 euroa lopullisena sopimuksen mukaisena määränä, kuten se totesi myöhemmässä kirjeenvaihdossa.

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa siihen, että toukokuussa 2003 osapuolet tekivät sitovan maksusopimuksen, jonka mukaan maksettava määrä oli 298 518,65 euroa. Tämän vuoksi se pyytää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vahvistamaan tuon sopimuksen. Vaihtoehtoisesti, jos tuomioistuin katsoo, ettei maksusopimusta tehty, kantajan mukaan komission on maksettava alun perin vaadittu summa eli 305 305,30 euroa, koska tämä ei ilmoittanut kannastaan 60 päivän kuluessa maksuhakemuksen saannista. Kantaja väittää lisäksi, että komission päätös maksaa kantajalle vain 257 598,91 euroa on joka tapauksessa kumottava sen vuoksi, että perusteluja ei esitetty eikä kantajan oikeutta tulla kuulluksi komissiossa ennen lopullisen päätöksen tekoa noudatettu.

Gregorio Valero Jordanan 21.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-429/03)

(2004/C 59/45)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Gregorio Valero Jordana, kotipaikka Uccle (Belgia), on nostanut 21.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustaja on asianajaja Nicolas Lhoëst, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- kumoaa nimittävän viranomaisen 19.12.2002 tekemän päätöksen, jossa vahvistetaan kantajan alkuperäinen luokittelu palkkaluokkaan A7
- kumoaa, siltä osin kuin se on tarpeellista, nimittävän viranomaisen 9.9.2003 tekemän päätöksen, jolla hylättiin kantajan esittämä valitus,
- velvoitetaan vastaaja korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen annettua tuomio asiassa T-17/95⁽¹⁾, komissio muutti palvelukseenoton yhteydessä sovellettavia palkkaluokkaan nimittämisen ja palkkatason määrittämisen kriteerejä koskevia sääntöjä, minkä johdosta komission virkamiehille avautui mahdollisuus vaatia heidän palvelukseenotonsa yhteydessä tehdyn palkkaluokkaan luokittelun korjaamista. Riidanalaisella päätöksellä komissio vahvisti kantajan palvelukseenottamisen yhteydessä tehdyn luokittelun palkkaluokkaan A7 ja hylkäsi näin ollen kantajan esittämän vaatimuksen hänen uudelleenluokittelustaan.

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa siihen, että riidanalainen päätös jätettiin perustelematta, että on tapahtunut ilmeinen arviointivirhe ja että kantajan, jonka uudelleenluokittelua koskeva vaatimus hylättiin, ja muiden virkamiesten, joiden työkokemus on vähäisempi kuin kantajan, mutta jotka kuitenkin luokiteltiin uudelleen kantajan palkkaluokkaan korkeampaan palkkaluokkaan, välillä on tapahtunut syrjintää.

⁽¹⁾ Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 5.10.1995, EYVL C 315, 25.11.1995, s. 14.

Gibtelecom Limitedin 24.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-433/03)

(2004/C 59/46)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Gibtelecom Limited, kotipaikka Gibraltar, on nostanut 24.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat barrister M. Llamas ja solicitor B. O'Connor.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa 17.10.2003 tehdyn komission päätöksen, jolla on hylätty Gibtelecomin EY 86 artiklan, luettuna yhdessä EY 82 artiklan kanssa, nojalla tekemä kantelu
- velvoittaa komission korvaamaan Gibtelecomin oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Riitautetulla päätöksellään komissio hylkäsi kantajan 14.5.1996 tekemän kantelun, jossa väitettiin, että espanjalainen televiestintäoperaattori Telefonica SA oli usealla tavalla käyttänyt väärin määräävää asemaansa EY 82 artiklan vastai-

sesti kieltäytyessään tekemästä kantajan kanssa rajat ylittävää roaming-sopimusta (GSM). Kantaja muutti myöhemmin kyseisen kantelun EY 86 artiklan, luettuna yhdessä EY 82 artiklan, EY 49 artiklan ja EY 12 artiklan kanssa, mukaiseksi kanteluksi Espanjaa vastaan, ja kyseisessä kantelussa väitettiin, että Telefonica toimii niiden ohjeiden mukaisesti, jotka se on saanut Espanjan hallitukselta, joka vaatii itselleen ylintä valtaa Gibraltarilla.

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa useisiin väitettyihin ilmeisiin arviointivirheisiin riidanalaisessa päätöksessä. Kantajan mukaan komissio erehtyi katsoessaan, että Telefonica ei ole julkinen yritys tai että sillä on EY 86 artiklassa tarkoitettuja erityisoikeuksia. Kantaja väittää edelleen, että Telefonica on määräävässä asemassa ja että sillä seikalla, että kantajan kanssa on kieltäydytty tekemästä sopimusta, on tuntuva vaikutus kauppaan ja kilpailuun. Tämän saman kanneperusteen osalta kantaja väittää, että komission arvio, jonka mukaan kuluttajat Gibraltarilla pääsevät käyttämään matkaviestintäpalveluita Espanjassa, on ilmeisen virheellinen, ja että ei ole olemassa asianmukaista vaihtoehtoa komission puuttumiselle asiaan.

Kantaja esittää useita menettelyllisiä ja hallinnollisia perusteita päätöksen kumoamiselle viitaten tältä osin perustelujen riittämättömyyteen sekä luottamuksensuojan loukkaamiseen kantajan osalta; kyse on luottamuksesta, joka väitetysti syntyi komission kolmen jäsenen Espanjalle ja Yhdistyneelle kuningaskunnalle 7.6.2000 lähettämän sellaisen kirjeen johdosta, jossa kyseisiä valtioita pyydettiin muun muassa etsimään ratkaisu roaming-sopimusta koskevaan kanteluun. Kantaja väittää edelleen saman kanneperusteen osalta, että komissio ei ole toiminut puolueettomasti ja että se on loukannut periaatetta, jonka mukaan sen on ryhdyttävä toimiin kohtuullisen ajan kuluessa.

Gibtelecom Limitedin 24.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-434/03)

(2004/C 59/47)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Gibtelecom Limited, kotipaikka Gibraltar, on nostanut 24.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat barrister M. Llamas ja solicitor B. O'Connor.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- toteaa, että komissio oli velvollinen määrittämään kantansa Gibtelecomin kantelun siihen osaan, joka koskee EY 86 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä EY 12 artiklan ja/tai EY 49 artiklan kanssa, rikkomista
- toteaa, että komissio laiminlöi toimiin ryhtymisen, kun se ei määrittänyt kantaansa kahden kuukauden kuluessa 18.8.2003 päivätystä Gibtelecomin virallisesta ilmoituksesta siltä osin kuin Gibtelecomin kantelu koski EY 86 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä EY 12 artiklan ja/tai EY 49 artiklan kanssa, rikkomista
- kehottaa komissiota ryhtymään toimiin päätöksen antamiseksi Gibtelecomin kantelun siitä osasta, joka koskee EY 86 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä EY 12 artiklan ja/tai EY 49 artiklan kanssa, rikkomista
- velvoittaa komission korvaamaan Gibtelecomin oikeudenkäyntikulut.
- vaihtoehtoisesti kumoaa 17.10.2003 tehdyn komission päätöksen (viitenumero D005602), jossa on hylätty se osa Gibtelecomin kantelusta, joka koskee EY 86 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä EY 12 artiklan ja/tai EY 49 artiklan kanssa, rikkomista
- velvoittaa komission korvaamaan Gibtelecomin oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Perusteet ja perustelut, joihin kantaja vetoaa, ovat samat kuin ne, joihin kyseinen kantaja on vedonnut asiassa T-433/03.

Anne-Marie Mathieun 26.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-437/03)

(2004/C 59/48)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Anne-Marie Mathieu, kotipaikka Kraainem (Belgia), on nostanut 26.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissio-

ta vastaan. Kantajan edustaja on asianajaja Nicolas Lhoëst, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa nimittävän viranomaisen 20.12.2002 tekemän päätöksen siltä osin kuin siinä ei myönnetty kantajalle lainkaan virkaiän hyvittämistä palkkatasossa ja luokiteltiin siis kantaja palkkaluokkaan C4 tasolle 1 sen sijaan, että hänet olisi luokiteltu palkkaluokkaan C4 tasolle 3,
- kumoaa, siltä osin kuin se on tarpeellista, nimittävän viranomaisen 11.9.2003 tekemän nimenomaisen päätöksen, joka toimitettiin kantajalle 16.9.2003 ja jolla hylättiin valitus nro R/222/03,
- velvoitetaan vastaaja korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen annettua tuomio asiassa T-17/95⁽¹⁾, komissio muutti palvelukseenoton yhteydessä sovellettavia palkkaluokkaan nimittämisen ja palkkatason määrittämisen kriteerejä koskevia sääntöjä, minkä johdosta komission virkamiehille avautui mahdollisuus vaatia heidän palvelukseentulonsa yhteydessä tehdyn palkkaluokkaan luokittelun korjaamista. Riidanalaisella päätöksellä komissio hyväksyi tällaisen vaatimuksen, jonka kantaja oli esittänyt, ja luokitteli hänet uudelleen palkkaluokkaan C4 tasolle 1. Kantaja riitauttaa tämän päätöksen siltä osin kuin siinä ei myönnetä hänelle lainkaan virkaiän hyvittämistä palkkatasossa.

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa siihen, että palvelukseenoton yhteydessä sovellettavista palkkaluokkaan nimittämisen ja palkkatason määrittämisen kriteereistä 6.6.1973 ja 1.9.1983 tehtyjä komission päätöksiä on rikottu. Kantaja väittää myös, että komissio on rikkonut henkilöstösääntöjen 5 artiklan 3 kohtaa ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta eväämällä häneltä virkaiän hyvittämisen palkkatasossa, vaikka se myönsi suurimman mahdollisen hyvityksen muille virkamiehille, joiden työkokemus on paljon lyhyempi kuin kantajan. Kantaja väittää lopuksi, että riidanalainen päätös jätettiin perustelematta.

⁽¹⁾ Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio 5.10.1995, EYVL C 315, 25.11.1995, s. 14.

Jean Arizmendin ja 43 muun kantajan 29.12.2003 Euroopan unionin neuvostoa ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-440/03)

(2004/C 59/49)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Jean Arizmendi ja 43 muuta kantajaa, joiden kaikkien kotipaikka on Ranskassa, ovat nostaneet 29.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan unionin neuvostoa ja Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajat ovat asianajajat Jean-François Péricaud ja Philippe Péricaud.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

1. velvoittaa Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan yhteisöjen komission solidaarisesti maksamaan kullekin kantajalle korvauksen, joka vastaa kärsittyä vahinkoa ja jota korotetaan lakisääteisellä korolla käsiteltävänä olevan kanteen nostamispäivästä lähtien;
2. velvoittaa Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan yhteisöjen komission solidaarisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Käsiteltävänä olevan asian kohteena on kantajien, ranskalaisten laivameklarien, väitteen mukaan sen vuoksi kärsimä vahinko, että Ranskan oikeudessa poistettiin 16.1.2001 annetulla lailla 2001-43 laivameklarien ammattikunnan perinteinen monopoliasema. Tätä perusteltiin yhteisön tullikoodeksin⁽¹⁾ 5 artiklalla, sellaisena kuin komissio on sitä soveltanut nostaessaan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaa kanteen (12.2.1997 tehty virallinen huomautus ja 3.12.1997 tehty perusteltu lausunto) Ranskan tasavaltaa vastaan laivameklareille Ranskan oikeudessa varatun sellaisen monopolin vuoksi, joka koskee edustamista tullimenettelyyn liittyvien toimien ja muodollisuuksien toteuttamisessa.

Väitteidensä tueksi kantajat toteavat, että kyseisen etuoikeuden poistaminen merkitsee toimea, josta yhteisö on vastuussa seuraavilla perusteilla:

- 55 artiklan (josta on tullut EY 45 artikla) rikkominen siltä osin kuin laivameklarin ammatti kuuluu tullilainsäädännön täytäntöönpanon perusteella julkisen vallan käyttöön.

- oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden loukkaaminen, koska yhtäältä riidanalainen säännös koskee tulliedustuksen käsitettä, joka eroaa kantajien tosiasiallisesti toteuttaman tullimenettelyn käsitteestä, ja toisaalta koska kyseinen monopolin poistaminen toteutettiin ilman mitään siirtymätoimenpiteitä.
- Yhdenvertaisuus- ja suhteellisuusperiaatteiden loukkaaminen siltä osin kuin tullimenettelyn markkinoiden bruttaali avaaminen aiheutti kantajien mukaan hintojen ankaran putoamisen, jota laivameklarit, joiden rasiitteena on niiden sitova perussääntö, eivät kantajien mukaan voi kestää ilman siirtymätoimenpiteitä.

Viimeiseksi kantajat vetoavat Euroopan ihmisoikeussopimuksen 1 lisäpöytäkirjassa suojatun omistusoikeuden loukkaamiseen.

⁽¹⁾ Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, 19.10.1992, s. 1).

N.V. Firma Léon Van Parysin, N.V. Pacific Fruit Companyn, Pacific Fruit Company, Pacific Fruchtimport G.m.b.H:n ja Pacific Fruit Company Italy S.p.A:n 31.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-441/03)

(2004/C 59/50)

(Oikeudenkäyntikieli: hollanti)

N.V. Firma Léon Van Parys, Antwerpen (Belgia), N.V. Pacific Fruit Company, Antwerpen, (Belgia), Pacific Fruchtimport G.m.b.H, Hampuri (Saksa) ja Pacific Fruit Company Italy SpA, Rooma (Italia), ovat nostaneet 31.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajaja Philippe Vlaemminck ja asianajaja Julien Holmens.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

1. velvoittaa vastaajan EY 235 artiklan ja EY 288 artiklan nojalla korvaamaan kantajille komission asetuksella N:o 2362/98 käyttöön otettujen lainvastaisten toimenpiteiden seurauksena aiheutuneen vahingon lisättynä vahingon ilmenemispäivästä kaikille määrille laskettavine 8 prosentin viivästyskorkoineen,

2. velvoittaa vastaajan maksamaan 8 prosentin laillisen koron kaikille kohtuullisiksi katsottaville määrille,
3. velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat vaativat korvausta asetuksen N:o 2362/9804/93⁽¹⁾ seurauksena niille sen takia, että Ecuadorista tuodut banaanit eivät tule kysymykseen perinteisille AKT-banaaneille varatun kiintiön suhteen, aiheutuneesta vahingosta sekä "country-allocation"-järjestelmästä johtuvasta vahingosta.

Kantajat katsovat, että vaikka yhteisöllä oli nimenomainen aikomus mukautua, kuten WTO:n riidanratkaisuelimissä oli päätetty ja määrätty, 1.1.1999 alkaen vuoden 1994 Gatt-sopimukseen ja Gats-sopimukseen, asiassa on asetuksen N:o 2362/98 ja asetuksen N:o 1637/98⁽²⁾ seurauksena rikottu riittävän ilmeisesti ylemmäntasoisista oikeussääntöä. Kantajien mukaan näillä asetuksilla tehdyillä ja vuoden 2001 loppuun saakka voimassa pidetyillä muutoksilla rikotaan vuoden 1994 Gats- ja Gatt- sopimuksia, yhteisön oikeutta, perustellun luottamuksen suojaa, loukataan vilpittömän mielen periaatetta, rikotaan kansainvälisen oikeuden tapaoikeutta, sellaisena kuin se on kodifioituna valtiosopimus-oikeutta koskevassa Wienin yleissopimuksessa, ja yhteisön tekemässä kansainvälisessä sopimuksessa määrätyn riidanratkaisumenettelyn päätteeksi annettua oikeudellisesti sitovaa lopputulosta.

Kantajat vetoavat vielä yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaamiseen ja toteavat, että komissio on ylittänyt täytäntöönpanoa koskevan toimivaltansa siten, että se on pitänyt voimassa vuoden 2001 loppuun saakka asetuksen N:o 404/93 täytäntöönpanemiseksi annetun ja vuoden 1994 Gats- ja Gatt-sopimusten vastaisia säännöksiä sisältävän asetuksen N:o 2362/98. Perustellun luottamuksen suoja ja yleistä oikeusperiaatetta "Patere legem quam ipse fecisti" on loukattu vielä siten, että vastoin neuvostolle annettua julistusta, tuontitodistuksia ei myönnetty "todelliselle tuojalle".

(1) Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 soveltamista koskevasta yksityiskohtaisista säännöistä banaanien tuontia yhteisöön koskevan järjestelmän osalta 28 päivänä lokakuuta 1998 annettu komission asetus N:o 2362/98 (ETA:n kannalta merkityksellinen teksti) (EYVL L 293, s. 32).

(2) Banaanialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93 muuttamisesta 20 päivänä heinäkuuta 1998 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1637/98 (EYVL L 210, s. 28).

Retecal Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León, S.A:n, Euskatel, S.A:n, Telecable de Asturias, S.A:n, R Cable y Telecomunicaciones Galicia, S.A:n ja Tenaria, S.A:n 31.12.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-443/03)

(2004/C 59/51)

(Oikeudenkäyntikieli: espanja)

Retecal Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León, S.A., kotipaikka Valladolid (Espanja), Euskatel, S.A., kotipaikka Zamudio (Biskaja, Espanja), Telecable de Asturias, S.A., kotipaikka Oviedo (Espanja), R Cable y Telecomunicaciones Galicia, S.A., kotipaikka La Coruña (Espanja) ja Tenaria, S.A., kotipaikka Cordovilla (Navarra, Espanja), ovat nostaneet 31.12.2003 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustaja on asianajaja José Mª Jiménez Laiglesia.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa 21.10.2003 tehdyn päätöksen ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tämä kanne on nostettu komission tekemästä päätöksestä lopettaa kantajien tekemän sellaisen kantelun käsittely, jossa nämä väittivät, että Espanjan kuningaskunta oli rikkonut yrityskeskittymien valvonnasta 21 päivänä joulukuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen N:o 4064/89⁽¹⁾ 9 artiklan 8 kohtaa VIA DIGITALin ja SOGECABLEn välisen yrityskeskittymän (asia nro COMP/M.2845 Sogecable/Canal Satélite Digital/Vía Digital) sekä Espanjan viranomaisten tähän keskittymään liittämien edellytysten osalta. Kantajina olevat yritykset väittävät, että kyseisessä artiklassa asetetaan valvonta- ja tutkintavelvollisuus, jota komissio ei ole täyttänyt käsiteltävänä olevassa asiassa.

Kantajat muistuttavat, että ne lähettivät komissiolle 22.4.2003 päivätyyn kirjeen, jossa ne väittivät lähinnä, että Espanjan viranomaisten vahvistamilla edellytyksillä ei kyetä ylläpitämään todellista kilpailua kyseisellä alalla. Komission siirtämissä päätöksissä esittämien huomautusten mukaan kyseisillä edellytyksillä taataan SOGECABLEn monopoliasema.

Kantajat esittävät vaatimustensa tueksi, että kun komissio käyttää sidottua harkintavaltaansa, sen on hyvän hallinnon periaatteen mukaisesti käsiteltävä päätöksestä tehty valitus ripeästi ja puolueettomasti. Ne väittävät tämän jälkimmäisen osalta, että esillä olevalla alalla komission harkintavallan on vastattava sellaisen järjestelyn toteuttamista koskevaan tavoitteeseen, jolla taataan, että kilpailua sisämarkkinoilla ei häiritä. Tämä merkitsee sitä, että jäsenvaltiot eivät toteuta tietyn yrityksen hyväksi toimenpiteitä, joilla voidaan poistaa todellinen kilpailu tai rajoittaa sitä kyseessä olevilla markkinoilla.

Tässä kanteessa otetaan toisaalta huomioon se, että komissio on itse arvioinut kilpailun edellytyksiä siirtämispäätöksessä kaikki arvioinnissa käytettävät tekijät huomioon ottaen voidakseen arvioida, säilytetäänkö tai turvataan toteutetuilla toimenpiteillä kilpailu kyseessä olevilla markkinoilla, ja että se on myös hyväksynyt hyvin erilaisia velvoitteita ajankohtaisessa ja erittäin samankaltaisessa asiassa (M.2876 Newscorp/telepiú), joten se ei voi mitenkään väittää, että Espanjan hallituksen toteuttamilla toimenpiteillä säilytetään tai turvataan kilpailu kyseessä olevilla markkinoilla.

(1) EYVL L 395, 30.12.1989, s. 1.

Electronics for Imaging, Inc.:n 2.1.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan nostama kanne

(Asia T-1/04)

(2004/C 59/52)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Electronics for Imaging, Inc., kotipaikka Foster City, Kalifornia, USA, on nostanut 2.1.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan. Kantajan edustajana on barrister S. Malynicz.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa neljännen valituslautakunnan 25.8.2003 asiassa R 0793/2002-4 tekemän päätöksen siltä osin kuin siinä

on hylätty tavaramerkin VELOCITY rekisteröintiä koskeva hakemus yhteisön tavaramerkistä annetun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan nojalla

- velvoittaa SMHV:n vastaamaan omista oikeudenkäyntikulusta ja korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Haettu yhteisön tavaramerkki:	Sanamerkki "VELOCITY" – Hakemus nro 1661842.
Tavarat tai palvelut:	Luokkiin 9, 16, 37 ja 42 kuuluvat tavarat ja palvelut.
Päätös, josta on valitettu valituslautakuntaan:	Tutkijan päätös, jolla rekisteröinti on hylätty.
Kanneperusteet:	Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan rikkominen.

Simonds Farsons Cisk Plc:n 7.1.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan nostama kanne

(Asia T-3/04)

(2004/C 59/53)

(Oikeudenkäyntikieli määritetään työjärjestyksen 131 artiklan 2 kohdan mukaisesti – kieli, jolla kannekirjelmä laadittiin: englanti)

Simonds Farsons Cisk Plc, kotipaikka Mriehel, Malta, on nostanut 7.1.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat M. Bagnall, I. Wood ja R. Hacon. SA Spa Monopole, Compagnie fermière de Spa (SA Spa Monopole NV), osallistui myös asian käsittelyyn valituslautakunnassa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa ensimmäisen valituslautakunnan 4.11.2003 antaman ratkaisun

- pysyttää väiteosaston 27.9.2002 antaman ratkaisun nro 2880/2002
- velvoittaa SMHV:n hylkäämään yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen
- velvoittaa Spa Monopolen ja/tai SMHV:n korvaamaan kantajan kulut a) väitemenettelyssä, b) valituslautakunnassa ja c) tässä menettelyssä.

R. K. Achaiber Singhin 5.1.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota ja Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne

(Asia T-4/04)

(2004/C 59/54)

(Oikeudenkäyntikieli: hollanti)

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Yhteisön tavaramerkin hakija: S.A. Spa Monopole N.V.

Haettu tavaramerkki: Kuviomerkki KINJI by SPA luokkiin 29 ja 32 kuuluvia tuotteita varten (esim. hedelmäliha ja kiivennäis- ja hiilihappovedet sekä muut alkoholittomat hedelmämehua sisältävät juomat)

Sen tavaramerkki- tai merkkipuoikeuden haltija, johon väitemenettelyssä on vedottu: Kantaja

Tavaramerkki- tai merkkipuoikeus, johon väitemenettelyssä on vedottu: Yhteisön tavaramerkki KINNIE (nro 427 237) luokkaan 32 kuuluvia tuotteita varten (oluet; alkoholittomat juomat; juomien valmistusaineet)

Väiteosaston ratkaisu: Tavaramerkkiä koskevan hakemuksen hylkääminen

Valituslautakunnan ratkaisu: Väiteosaston ratkaisun kumoaminen ja väitteen hylkääminen

- Kanneperusteet:
- Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkominen
 - Asetuksen N:o 40/94 73 artiklan rikkominen
 - Yleisön keskuudessa on sekaannusvaara joko koko Euroopan yhteisön alueella tai toissijaisesti sen huomattavassa osassa

R. K. Achaiber Singh on nostanut 5.1.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota ja Euroopan unionin neuvostoa vastaan. Kantajan edustajana on J. G. G. Wilgers.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- 1) ensisijaisesti toteaa, että päätös 2000/666/EY sisältää toimenpiteen, jota on pidettävä Maailman kauppajärjestön jäsenten välisen tuonnin määrällistä ja laadullista rajoittamista vaikutukseltaan vastaavana toimenpiteenä, ja että kyseinen päätös on EY:n perustamissopimuksen 131 artiklan vastainen ja näin ollen pätemätön
- 2) velvoittaa Euroopan yhteisön korvaamaan suuruudeltaan vielä määrittelemättömän vahingon, joka kantajalle on aiheutunut päätökseen 2000/666/EY sisältyvien veloitteiden täytäntöönpanosta
- 3) velvoittaa yhteisön korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja maahantuo eläviä lintuja kolmansista maista ja hän väittää, että hänelle on riidanalaisen päätöksen takia aiheutunut kustannuksia karanteenin järjestämisestä. Hän toteaa lisäksi, että hänelle on aiheutunut ylimääräisiä kustannuksia päätöksen täytäntöönpanoon liittyvien kansallisten säännösten perusteella.

Kantaja toteaa, että riidanalainen päätös on ristiriidassa WTO-sopimuksen 2 artiklan 2 kohdan kanssa ja erityisesti SPS-sopimuksen 3 artiklan kanssa. Päätöksellä luodaan peitelty kaupan este, joka käytännössä tekee mahdottomaksi sellaisten elävien lintujen kaupan, joita ei suojeltu.

Carlo Scanon 2.1.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne**(Asia T-5/04)**

(2004/C 59/55)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Carlo Scano, kotipaikka Bryssel, on nostanut 2.1.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Marc-Albert Lucas.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa kilpailun COM/PA/02 valintalautakunnan päätöksen, jolla annettiin kantajan esivalintakokeesta saamat tulokset,
- kumoaa kilpailussa alalla 3 menestyneiden hakijoiden luettelon ja kaikki muut päätökset, jotka on tehty tähän perustuen,
- velvoittaa komission korvaamaan sille henkisestä kärsimyksestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioitavaksi jäävän summan,
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka jätti hakemuksensa kilpailuun COM/PA/02 ura-alueelta B ura-alueelle A siirtymiseksi ja joka valitsi alan ”henkilöstöhallinto ja/tai hallinnon organisointi ja koordinointi”, vaatii lähinnä sen kilpailulautakunnan tekemän päätöksen kumoamista, jolla annettiin hänen esivalintakokeissa saamansa tulokset ja jossa katsottiin, ettei häntä tämän perusteella voitu hyväksyä suulliseen kokeeseen.

Vaativustensa tueksi kantaja väittää, että hyvää hallintoa, huolenpitovelvollisuutta, hakijoiden yhdenmukaista kohtelua kilpailun kuluessa ja hakijoiden objektiivista valintaa koskevia periaatteita on loukattu. Hän väittää lisäksi, että kyse on ilmeisestä arviointivirheestä, koska kuudes monivalintakysymys kielellisen ja matemaattisen kokeen italiankielisessä versiossa on käänkösvirheiden vuoksi ollut erilainen englannin- ja ranskankieliseen versioon nähden. Tämä on johtanut kantajan mukaan siihen, että kantaja, joka valitsi italiankielisen version, on johdonmukaisesti valinnut vastauksen, jota pidettiin virheellisenä, ja hylännyt vastauksen, jota pidettiin oikeana, toisin kuin hakijat, jotka olivat valinneet jommankumman muista kieliversioista.

Shaker s.a.s. di Lucia Laudato & C:n 7.1.2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) vastaan nostama kanne**(Asia T-7/04)**

(2004/C 59/56)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Shaker s.a.s. di Lucia Laudato & C. on nostanut 7.1.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa vastaan. Kantajan edustaja on asianajaja Francesco Sciaudone. Vastapuolena valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli Liminana y Botella S.L.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- kumoaa kanteen kohteena olevan päätöksen ja/tai muotoilee sen uudestaan siten, että Liminana y Botella S.L:n tekemä väite hylätään ja kantajan tekemä yhteisön tavaramerkkihakemus hyväksytään;
- velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Yhteisön tavaramerkin hakija: Kantaja.

Haettu yhteisön tavaramerkki:

Amalfi-rannikolla tuotettu sitruunalikööri – kuviomerkki – Rekisteröintihakemus nro 1.267.434, luokkiin 29, 32 ja 33 (Hyytelöt, marmeladit ja hillot) kuuluville tuotteille, tai vain luokkiin 29 ja 33 kuuluville tuotteille.

Sen tavaramerkki- tai merkkioikeuden haltija, johon väitemenettelyssä on vedottu:

Liminana y Botella S.L.

Tavaramerkki- tai merkkioikeus, johon väitemenettelyssä on vedottu:

Espanjalainen sanamerkki limonchelo, joka on myönnetty luokkaan 33 kuuluvalla tuotteella.

Väiteosaston ratkaisu:

Väitteen hyväksyminen ja rekisteröintihakemuksen hylkääminen luokan 33 osalta.

Valituslautakunnan ratkaisu:

Valituksen hylkääminen.

Kanneperusteet: Asetuksen (EY) N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan, b alakohdan (sekaantumisvaara) virheellinen soveltaminen, perustelujen puuttuminen ja harkintavallan väärinkäyttö ilmeisen arviointivirheen vuoksi sekä ristiriitaisuus lautakunnan 23.11.1999 tekemän päätöksen kanssa, jolla hylättiin osittain kyseinen tavaramerkkihakemus.

Muswellbrook Limitedin 9 päivänä tammikuuta 2004 sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan nostama kanne

(Asia T-8/04)

(2004/C 59/57)

(Oikeudenkäyntikieli määritetään työjärjestyksen 131 artiklan 2 kohdan mukaisesti – kanteen kieli: englanti)

Muswellbrook Limited on nostanut 9 päivänä tammikuuta 2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen sisämarkkinoiden harmonisointivirastoa (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) vastaan. Kantajan kotipaikka on Dublin, Irlanti, ja edustaja on asianajaja P. Koch Moreno. Friedrich Grimm ja Engelbert Rolli ovat myös olleet asianosaisina menettelyssä valituslautakunnassa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- toteaa, että SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan 5.11.2003 tekemä päätös, jolla hylättiin kantajan valitus väitemenettelyssä nro B 1181/2002 29.4.2002 tehdystä päätöksestä, jolla hylättiin sanan SNIKE rekisteröimistä kaikkia hakemuksen kattamia luokan 25 tuotteita varten koskevaa yhteisön tavaramerkkihakemusta nro 847640 vastaan tehty väite, ei ole EY:n tavaramerkeistä annetun asetuksen nro 40/94 mukainen, ja kumoaa kyseisen päätöksen;
- toteaa, että luokkaa 25 varten tehdyn sanaa SNIKE koskevan yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen nro 847640 ja myös luokkaan 25 kuuluvia samanlaisia tuotteita suojaavan sanasta NIKE ja kuviosta koostuvan espanjalaisen tavaramerkin nro 88222 välillä on sekaanusvaara;
- velvoittaa vastaajan ja, mahdollisuuksien mukaan, väliintulijan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Yhteisön tavaramerkin Friedrich Grimm ja Engelbert Rolli hakijat:

Haettu tavaramerkki: Yhteisön tavaramerkkiä koskeva hakemus nro 847640, jolla haetaan sanamerkin SNIKE rekisteröimistä tiettyjä luokkiin 12, 25 ja 41 kuuluvia tavaroita (Ajoneuvot, vaatteet, jalkineet, pähineet, koukutus, viihde,...) varten

Sen tavaramerkki- tai merkkioikeuden haltija, johon väitemenettelyssä on vedottu: Kantaja, Muswellbrook Ltd.

Tavaramerkki- tai merkkioikeus, johon väitemenettelyssä on vedottu: Kansallinen kuviomerkki nro 88222, joka suojaa tiettyjä luokkaan 25 kuuluvia tuotteita (pitkät sukat, sukat, paidat, hanskikat, takit, jalkineet, urheilujalkineet,...)

Väiteosaston ratkaisu: Väitteen hylkääminen

Valituslautakunnan ratkaisu: Valituksen hylkääminen

Kanneperusteet: Neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94⁽¹⁾ rikkominen

⁽¹⁾ Yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 40/94 (EYVL 11, s. 1).

Carlos Leite Mateusin 5.1.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-10/04)

(2004/C 59/58)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Carlos Leite Mateus, kotipaikka Zaventem (Belgia), on nostanut 5.1.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajat ovat asianajajat Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis ja Etienne Marchal, prosessioitoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- kumoaa 20.12.2002 tehdyn lopullisen päätöksen, jolla kantajan palvelukseen ottaminen vahvistettiin 1.3.1988 alkaen palkkaluokkaan B3
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka komission palvelukseen tulonsa yhteydessä maaliskuussa 1988 luokiteltiin palkkaluokkaan B3, riitauttaa nimitävän viranomaisen päätöksen olla luokittelematta häntä uudelleen sen jälkeen, kun hänen tilanteensa arviointiin uudelleen yhteisöjen tuomioistuimen annettua tuomion asiassa C-389/98 P, Gevaert.

Vaatimustensa tueksi kantaja väittää, että tutkiessaan uudelleen häntä koskevan asiakirja-aineiston, komissio katsoi, että hänen työkokemuksensa voitiin ottaa huomioon vain toukokuusta 1970 alkaen, jolloin hänelle myönnettiin palkkaluokkaan B pääsyä varten edellytetty tutkintotodistus. Kantaja väittää kuitenkin, että hänelle myönnettiin keskiasteen koulutuksen tutkintotodistus heinäkuussa 1964.

Koska riidanalaisessa päätöksessä on ilmeinen arviointivirhe, se on kantajan mukaan lainvastainen. Kantaja väittää myös, että henkilöstösääntöjen 5 artiklaa on rikottu.

Georges Martinsin 14.1.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-11/04)

(2004/C 59/59)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Georges Martins, kotipaikka Bryssel, on nostanut 14.1.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistui-

nessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajat ovat asianajajat Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis ja Etienne Marchal, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuim

- kumoaa komission 14.4.2003 tekemän päätöksen siltä osin kuin siinä
 - tarkistetaan ja vahvistetaan 1.6.1991 alkaen hänen palvelukseen ottamisensa yhteydessä tehty luokittelu palkkaluokkaan A6 tasolle 1
 - tarkistetaan ja vahvistetaan 1.4.2000 alkaen hänen luokittelunsa palkkaluokkaan A5/3
 - rajoitetaan rahallisia vaikutuksia siten, että ne alkavat 5.10.1995
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka tullessaan Euroopan yhteisöjen talous- ja sosiaalikomitean palvelukseen kesäkuussa 1991 luokiteltiin palkkaluokkaan A7 tasolle 3, siirrettiin komission palvelukseen 1.11.1992. Euroopan yhteisöjen talous- ja sosiaalikomitean nimittämä viranomainen tarkisti ja vahvisti 31.7.2002 tekemälään päätöksellä kantajan palvelukseen ottamisen yhteydessä tehdyn luokittelun palkkaluokkaan A6 tasolle 1.

Kantajan mukaan komissiolla oli näin ollen velvollisuus toteuttaa tämän päätöksen toteuttamista koskevat toimenpiteet 1.11.1992 alkaen, jolloin hänet siirrettiin komission palvelukseen, ja määritellä kantajan ura uudelleen; koska komissio ei toiminut näin, se rikkoi kantajan mukaan henkilöstösääntöjen 62 ja 45 artiklaa ja loukkasi urakehityksen periaatetta.

III

(Tiedotteita)

(2004/C 59/60)

Tuomioistuimen viimeisin julkaisu Euroopan unionin virallinen lehti

EUVL C 47, 21.2.2004

Luettelo aiemmista julkaisuista

EUVL C 35, 7.2.2004

EUVL C 21, 24.1.2004

EUVL C 7, 10.1.2004

EUVL C 304, 13.12.2003

EUVL C 289, 29.11.2003

EUVL C 275, 15.11.2003

Nämä tekstit ovat saatavilla:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
